

ЦЕРКВА ІСУСА ХРИСТА СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ • СЕРПЕНЬ 2013 Р.

Ліягона

**Як відкрити канал
одкровення с. 24**

**Учителі, одне запитання
може змінити все, с. 36**

**Як семінарія змінила моє
життя, с. 54**

Картки для Писань, с. 65

*“Все вказує
на те, що Бог
є; так, саме
земля, і все,
що на лиці
її, так, і її рух,
так, і також
усі планети,
які рухаються
у своєму
правильному
порядкові,
свідчать про
те, що існує
Верховний
Творець”.*

Алма 30:44

Велике скупчення нових
зірок NGC 3603 у спіралі
Каріна Чумацького шляху.

ПОСЛАННЯ

**4 Послання Першого
Президентства: Розпізнавати,
пам'ятати і дякувати**
Президент Генрі Б. Айрінг

**7 Послання візитного
вчителювання:
Благополуччя**

СТАТТІ

16 Послух: ознака віри
Старійшина Ф. Майкл Уотсон
*Чи йшли б ви пішки шість днів,
аби почути про євангелію?*

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки:
фотографія Франса Лемменса.
Остання сторінка обкладинки:
ілюстрація Майкла Гіббза.
Друга сторінка обкладинки: фотографія
зроблена NASA, ESA і Hubble Heritage/DOD.

**20 Знайти місце захисту
в євангелії**
Метью Д. Фліттон
*Члени Церкви в Найробі,
Кенія, розповідають, як вони
знайшли місце захисту в
євангелії.*

**24 У Його належний час,
у Його належний спосіб**
Старійшина Даллін Х. Оукс
*Якщо ми віддані євангелії,
то можемо сподіватися на
неперервне одкровення, коли
мудрий люблячий Господь
вирішить нам його дати.*

**30 Провідникам: шлях
до одкровення**
Річард М. Ромні
*Ці чотири принципи можуть
допомогти провідникам свя-
щенства і допоміжних органі-
зацій діяти з натхненням.*

**34 Вивчення Писань
для зміцнення сім'ї**
Лорі Фуллер

**36 Вдалі запитання,
цікаві обговорення**
Джек Лайон
*Правильний тип запитань
може надихнути на обгово-
рення, яке благословить членів
вашого класу розумінням і
свідченням.*

РУБРИКИ

**8 Блокнот квітневої
конференції**

**11 Заради зміцнення молоді:
Чиста мова**

**12 Наші домівки, наші
сім'ї: Вибрати час—це
найголовніше**
Джошуа Дж. Перкі

14 Новини Церкви

40 Голоси святих останніх днів

**80 До нових зустрічей: Благодать
для матері качки і для мене**
Роузі Кауфман

44 Ідіть уперед з вірою

Ця порада сучасних пророків може скерувати нас, коли ми не знаємо, що робити далі.

Чи можете ви в цьому номері знайти захоплену Діагону? Підказка: Залишайтеся на стежці

48 Чотири слова, щоб направити вас

Президент Томас С. Монсон
Разом з Президентом Монсоном прийміть рішення слухати, навчатися, трудитися і любити.

51 Плакат: Рука допомоги

52 Запитання і відповіді

Як мені "стояти на святих місцях", якщо навфуг мене стільки злочестивості, наприклад, у школі?

54 Свідчення на семінарії

Карла Бріганте
Семінарія допомогла мені здобути свідчення про євангелію, але як я можу допомогти своєму батькові здобути його також?

56 Чому храмовий шлюб?

Навіщо нам прагнути храмового шлюбу, коли складається враження, що сама ідея шлюбу починає занепадати?

59 Вибір: не розпускати плітки

Брет Шактерл
Було так легко разом з усіма глузувати з акторів.

60 Заради зміцнення молоді: Ми "говоримо" про це

Ларрі М. Гібсон
Ми можемо навчитися використовувати слова, щоб продемонструвати своє учнівство.

62 Праця, служіння та духовна самостійність

Старійшина Пер Г. Малм
Чого навчила мене робота муляра у Швеції про старанну працю і свідчення.

64 Особливий свідок: Чому так важливо не заздрити іншим?

Старійшина Джеффри Р. Холланд

65 Картки з посиланнями на уривки з Писань

Скористайся цими віршами з Писань як нагадуванням про те, як сильно тебе любить Небесний Батько.

67 Альпаки вирвалися на волю!

Ромні П.

Після того, як альпаки втекли, мені потрібна була небесна допомога, щоб зібрати їх усіх.

68 Слідами історії: Прогулянка по Наву

Дженніфер Медді

70 Початкове товариство вдома: Небесний Батько чує мої молитви й відповідає на них

72 Привіт! Я Уїлл з Тайваню

74 Наша сторінка

75 Наша відповідь

Татіана Агуеро

Я продовжувала молитися, щоб мій батько отримав свідчення. Як я могла допомогти йому осягнути істину?

76 Для молодших дітей

79 Чудова ідея

81 Портрет пророка: Гебер Дж. Грант

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятьох Апостолів: Бойд К. Пекер,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Крейг А. Кардон

Консультанти: Шейн М. Боуен, Бредлі Д. Фостер,
Крістоффер Голден молодший, Ентоні Д. Перкінз

Головний директор: Девід Т. Ворнер

Директор з питань підтримки

сім'ї і членів Церкви: Вінсент А. Вон

Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг

Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон

Головний редактор: Р. Вел Джонсон

Помічники головного редактора: Раян Карр,
Ларен Портер Гонт

Помічник з видання: Мелісса Зентено

Редколегія: Сюзен Берретт, Девід Діксон, Девід А.
Едвардс, Метью Д. Фліттон, Мінді Рей Фрідман, Лорі
Фуллер, Гарретт Х. Гарфф, Дженіфер Грейс Джоунс,
Хікарі Лофтус, Майкл Р. Морріс, Річард М. Ромні, Пол
Ванденберге, Джулія Вудбері

Головний директор художнього відділу:

Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон

Дизайнери: Дженетт Ендриус, Фей П. Ендрус, С. Кімбол
Ботт, Томас Чайлд, Нейт Джонс, Керрі Лінн С. Геррін,
Коллін Хінклі, Ерік П. Джонсен, Сюзен Лофгрін, Скотт М.
Муй, Бред Тер

Координатор з прав власності: Колліт Небекер Он

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Склад видавництва: Кевін С. Бенкс, Конні Боуторп Брідж,
Джулі Бурдетт, Брайан В. Двіджі, Деніс Кірбі, Джинні Дж.
Нільсон, Гейл Тейт Рафферті

Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження:

Стівен Р. Крістіансен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру Церкви
або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайт
iahona.lds.org; поштою до *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; або
електронною поштою на адресу: iahona@ldschurch.org.

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською,
китайською (спрощеною), латвійською, литовською,
мальгаською, маршалійською, монгольською, німецькою,
норвезькою, польською, португальською, російською,
румунською, самоанською, себуано, словенською,
суахілі, тагальською, тайтянською, тайською, тонганською,
угорською, українською, урду, фіджійською, фінською,
французькою, хорватською, чеською, шведською та
японською мовами. (Періодичність видання різна в
залежності від мови).

© 2013 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для
разового некомерційного церковного або домашнього
використання. Ілюстративні матеріали не можна копіювати,
якщо інше не зазначено у відповідному місці біля ілюстрації.
Із запитаннями щодо авторських прав звертайтеся до Офісу
інтелектуальної власності за адресою: Intellectual Property
Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA;
електронна адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

August 2013 Vol. 16 No. 8. LIAHONA (USPS 311-480)
Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address label
from a recent issue; old and new address must be included.
Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-
537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American
Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ідеї для домашнього сімейного вечора

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Ось два приклади:

ФОТОІЛЮСТРАЦІЯ КΟΥДБЕЛІ © ІНІ

"Вибір: не розпускати плітки", с. 59:
Ви можете прочитати цю статтю і розділ,
присвячений мові в брошурі *Заради
зміцнення молоді* (с. 20). Обговоріть, як
розсудити, варто чи ні передавати іншим
почуте вами. Під час обговорення можна
скористатися наступними запитаннями:
Чи є ця інформація правдивою? Чи необ-
хідно переказувати цю інформацію? Чи
рішення розповісти почуте буде добрим
вчинком? Для заходу можете взяти по
аркушу паперу для кожного члена сім'ї,
вказавши зверху ім'я. Потім роздайте
аркуші й попросіть членів сім'ї написати
те, що вони цінують і люблять у кожній
людині.

"Альпаки вирвалися на волю!" с. 67,
**"Небесний Батько чує мої молитви
й відповідає на них",** с. 70 і **"Наша
відповідь",** с. 75: Прогляньте ці історії
і обговоріть деякі причини, з яких ми
молимося. Якщо відчуєте спонукання,
поділіться історією про молитву зі свого
життя. Чи отримували ви допомогу,
як і Ромні? Чи хотіли ви коли-небудь
дізнатися істину, як і Татіана? Після
прочитання історій ви можете поділи-
тися уривками з Писань про молитву,
наприклад: 2 Нефії 32:8–9 і Учення
і Завіти 10:5. Запропонуйте кожному чле-
нові сім'ї поставити за мету покращити
свої особисті молитви. В кінці ви можете
заспівати гімн про молитву, наприклад
"Моління щирі і святі", (Гімни, № 73).

ВАШОЮ МОВОЮ

Ліягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті
languages.lds.org.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Благополуччя, 7
Вдячність, 4, 6
Вивчення Писань, 34, 36,
48, 52, 54, 65
Викладання, 36
Віра, 44, 47, 76
Грант, Гебер Дж., 81
Домашнє вчителю-
вання, 44
Заздрість, 64
Історія Церкви, 68
Ісус Христос, 48, 54, 76

Книга Мормона, 54, 75
Любов, 48
Мир, 20
Місіонерська робота,
12, 20, 44, 70, 75
Мова, 59, 60
Молитва, 41, 52, 70, 75
Норми, 20, 52, 59, 60
Одкровення, 24, 30, 44
Праця, 48, 51, 62
Свідчення, 54, 75
Свобода волі, 44, 52

Своєчасність, 12, 24
Святий Дух, 4, 24, 30,
48, 75
Семінарія, 52, 54
Сім'я, 34, 48, 52, 56
Спокуса, 43, 52
Храмова робота, 12, 56
Церковні покликання, 30
Шлюб, 12, 56
Щоденники, 4, 6

Президент
Генрі Б. Айрінг

Перший радник у
Першому Президентстві

РОЗПІЗНАВАТИ, ПАМ'ЯТАТИ І ДЯКУВАТИ

Бог просить, щоб ми дякували Йому за всі благословення, які отримуємо від Нього. Дуже легко механічно промовляти молитви вдячності, часто повторюючи ті ж самі слова, але не маючи наміру віддати свою подяку Богові як дар щирого серця. Ми маємо “приносити дяку ... в Дусі” (УЗ 46:32), щоб відчувати справжню вдячність за те, що Бог дав нам.

Як ми можемо згадувати хоча б частину того, що Бог для нас зробив? Апостол Іван записав, чого навчав Спаситель про дар згадування, який ми отримуємо завдяки Святому Духові: “Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в Ім'я Моє, Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив” (Іван 14:26).

Святий Дух повертає спогади про те, чого нас навчав Бог. І один зі способів, якими Бог навчає нас,—через Його благословення. Тому, якщо ми виявляємо віру, Святий Дух нагадає нам про Божу доброту.

Ви можете перевірити це в сьогоднішній молитві. Ви можете виконати заповідь: “Дякуй Господу Богу твоєму у усьому” (УЗ 59:7).

Президент Езра Тефт Бенсон (1899–1994) висловив думку, що молитва і є нагодою зробити це. Він сказав: “Пророк Джозеф одного разу сказав, що одним з найбільших гріхів, в якому можуть бути винними святі останніх днів,—це гріх невдячності. Мені здається, що більшість з нас не вважає, що

цей гріх є серйозним. У наших молитвах—і в наших благаннях до Господа—ми часто схильні до того, щоб просити про нові і нові благословення. Та іноді я відчуваю, що в молитвах нам слід частіше висловлювати вдячність за ті благословення, які ми вже отримали. У нас так багато всього”¹.

Ви могли б здобути сьогодні такий досвід завдяки дарові Святого Духа. Ви могли б почати особисту молитву з подяки. Ви могли б почати рахувати свої благословення, а потім на мить зупинитися. Виявляючи віру, завдяки дару Святого Духа, ви побачите, що спогади про інші благословення рікою потечуть у ваш розум. Якщо ви почнете висловлювати вдячність за кожне з них, ваша молитва, можливо, буде трохи довшою, ніж завжди. Прийде згадування, а разом з ним—вдячність.

Ви можете спробувати зробити те ж саме, коли ведете щоденник. Святий Дух допомагав людям у таких випадках з початку часів. Згадайте, що сказано в книзі Мойсея: “І пам'ятна книга велася, в якій писалося мовою Адама, бо це було дано всім, хто прикликав Бога, писати духом натхнення” (Мойсей 6:5).

Президент Спенсер В. Кімбол (1895–1985) описував цей процес натхненного записування: “Ті, хто ведуть книгу спогадів, найвірогідніше будуть пам'ятати про Господа у своєму повсякденному житті. Щоденники—це спосіб вести лік наших благословень і залишати опис цих благословень для наших нащадків”².

Коли ви почнете писати, то можете спитати себе: “Як Бог благословив сьогодні мене і моїх близьких?” Якщо ви будете робити це достатньо часто і з вірою, то побачите, що пам’ятаєте благословення. А іноді ви пригадаєте дари, які не помітили впродовж дня, але, як ви це потім зрозумієте, були у вашому житті дотиком Божої руки.

Я молюся, щоб ми могли з вірою докладати

постійних зусиль, щоб розпізнавати, пам’ятати і дякувати за те, що Небесний Батько і наш Спаситель зробили і роблять, аби відкрити шлях повернення додому, до Них. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Езра Тефт Бенсон, *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1974), 199.
2. Спенсер В. Кімбол, “Listen to the Prophets,” *Ensign*, May 1978, 77.

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

У цьому посланні президент Айрінг закликає нас згадувати у молитвах про доброту Небесного Батька. Обговоріть з тими, кого ви навчаєте, як молитва вдячності може допомагати нам бачити Божу руку в житті. Ви можете стати на коліна й помолитися з тими, кого навчаєте, і запропонувати людині, яка молитиметься, висловити лише вдячність.

Ви можете також навчатися про важливість вдячності, вивчаючи ці вірші з Писань як доповнення до сказаного президентом Айрінгом: Псалми 99; Мосія 2:19–22; Алма 26:8; 34:38; Учення і Завіти 59:21; 78:19; 136:28.

Складіть опис

Президент Айрінг цитує Президента Спенсера В. Кімбола (1895–1985), кажучи: “Щоденники—це спосіб вести лік наших благословень і залишати опис цих благословень для наших нащадків”. На генеральній конференції, що відбулася в жовтні 2012 року, Президент Томас С. Монсон поділився своїм свідченням про ведення щоденника. Він розповів кілька історій з життя і додав: “Мій щоденник, який я веду усі ці роки,

допоміг знайти деякі подробиці, які б я, вірогідніше за все, не згадав би”. Він порадив: “Проаналіз[уйте] своє життя і з особливою увагою подив[іться] на благословення, великі й малі, які ви отримали” (“Подумайте про свої благословення”, *Ліягона і Ensign*, лист. 2012, с. 86). Працюйте над наступними порадами цих пророків і поставте за мету вести щоденник.

ДІТЯМ

Багато способів сказати “дякую”

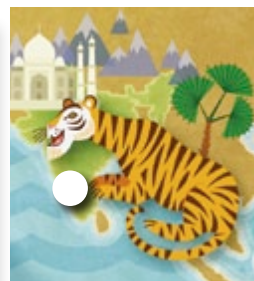
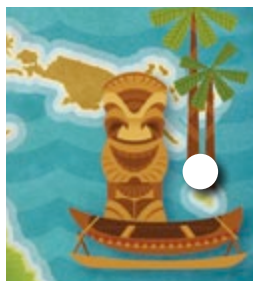
“Кінчається день, вечір лине в світ.

На колінах дітям молитись слід, ...

На різних мовах щирю дяку складать”.

(“Діти всього світу”, Збірник дитячих пісень, с. 4.)

З’єднайте слово “дякую”, сказане різними мовами, з тією частиною світу, де розмовляють цією мовою. Деякими мовами розмовляють у більш, ніж одній країні.

1. грасіас (іспанською)

2. мало (тонганською)

3. сенк ю (англійською)

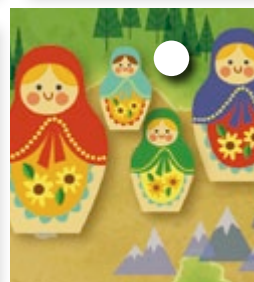
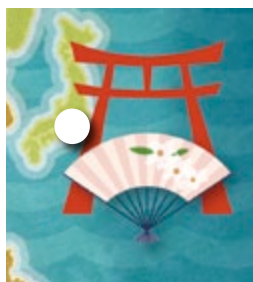
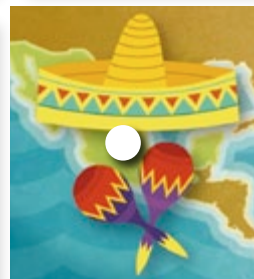
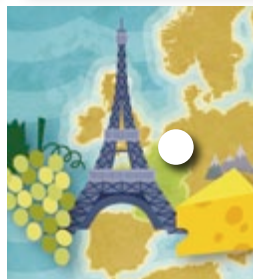
4. шукріаа (хінді)

5. спасібо (російською)

6. арігатоу (японською)

7. асанта (суахілі)

8. мерсі (французькою)

З молитвою вивчіть поданий матеріал і, якщо це доречно, обговоріть його з сестрами, яких ви відвідуєте. Звертайтеся до запитань, які допоможуть вам зміцнити ваших сестер і перетворити Товариство допомоги на активну частину свого власного життя. Більш докладна інформація міститься на сайті reliefsociety.lds.org.

Благополуччя

Мета церковної програми благополуччя—допомогти членам Церкви покладатися на власні сили, турбуватися про бідних і нужденних та служити іншим. Благополуччю відводиться чільне місце в роботі Товариства допомоги. Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, навчав:

“[Господь] від початку часів відкрив для своїх послідовників шляхи, щоб допомагати. Він запросив Своїх дітей посвячувати свій час, свої кошти і самих себе, щоб разом з Ним служити іншим. ...

Він запросив нас до участі в Його роботі—підняти тих, хто в нужді, і наказав виконувати її. Ми увійшли в завіт робити це у водах хрищення і в святих храмах Бога. Ми поновлюємо цей завіт у неділю, коли причащаємося”¹.

Під керівництвом єпископа або президента філії місцеві провідники допомагають досягати духовного і матеріального благополуччя. Частото можливість служити у першу

чергу відкривається для візитних учительок, які прагнуть дізнатися, як відгукнутися на потреби кожної сестри, яку вони відвідують.

З Писань

Лука 10:25–37; Яків 1:27; Мосія 4:26; 18:8–11; Учення і Завіти 104:18

ПОСИЛАННЯ

1. Генрі Б. Айрінг, “Можливості чинити добро”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 22.
2. Джозеф Сміт, у *Дочки в Моєму царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 69.
3. *Дочки в Моєму царстві*, с. 69.

**Віра, сім'я,
допомога**

З нашої історії

9 червня 1842 року пророк Джозеф Сміт дав доручення сестрам Товариства допомоги “допомагати бідним” і “спасати душі”². Ці цілі й досі є серцевиною Товариства допомоги і проголошуються в девізі: “Милосердя ніколи не минає” (1 Коринтянам 13:8).

Наш п'ятий генеральний президент Товариства допомоги Еммелін Б. Уеллс та її радники запропонували цей девіз у 1913 році як нагадування про наші основоположні принципи: “Ми проголошуємо, що наша мета—...твердо дотриму[ватись] натхнених учень пророка Джозефа Сміта, коли він відкрив план, за яким жінки через покликання священством уповноважувалися об'єднатись у відповідні організації для того, щоб служити хворим, допомагати нужденним, втішати літніх, турбуватися про самотніх та захищати сиріт”³.

У наш час Товариство допомоги діє по всьому світу завдяки тому, що сестри виявляють милосердя, чисту любов Христа, своїм ближнім (див. Мороній 7:46–47).

Що я можу зробити?

1. Як я готуюся духовно і матеріально до того, щоб піклуватися про себе і свою сім'ю?
2. Як я можу наслідувати приклад Спасителя, допомагаючи задовольняти потреби сестер, за якими пильную?

БЛОКНОТ КОНФЕРЕНЦІЇ, КВІТЕНЬ 2013 Р.

"Що Я, Господь, сказав, Я сказав ... чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно"
(УЗ 1:38).

Вивчаючи матеріали квітневої генеральної конференції 2013 року, ви можете звертатися до цих сторінок (та Блокнотів конференцій у майбутніх випусках). Це допоможе вам у вивченні й застосуванні останніх учень сучасних пророків і апостолів та інших провідників Церкви.

ІСТОРІЇ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Навчати чесних серцем

Президент Генрі Б. Айрінг

Перший радник у Першому Президентстві

У 1955 році я став офіцером Військово-Повітряних сил Сполучених Штатів. Мій єпископ дав мені благословення перед самим від'їздом до першого місця служби, яке знаходилося в Альбукерці, шт. Нью-Мексико.

У своєму благословенні він сказав, що мій час у Військово-Повітряних силах буде місіонерським служінням. У першу ж неділю я прийшов до церкви в Першу філію в Альбукерці. До мене підійшов

чоловік, сказав, що він президент округу і збирається покликати мене служити місіонером округу.

Я відповів йому, що моя підготовка в цьому місті триватиме лише кілька тижнів, а потім мене пошлють в іншу точку світу. Він сказав: "Я нічого про це не знаю, але ми повинні вас покликати на це служіння". Коли я прослужив половину свого терміну, серед сотень офіцерів, які проходили підготовку, мене вибрали, можна вважати випадково, зайняти місце офіцера, який раптово помер.

Тож два роки, які я там був, я служив у своєму покликанні. Майже кожного вечора і кожні вихідні я навчав євангелії Ісуса Христа тих людей, яких приводили до нас члени Церкви.

Разом з напарниками я присвячував більше 40 годин на місяць місіонерському служінню, жодного разу не постукавши у двері у пошуках людини для навчання. Члени Церкви приводили так багато зацікавлених, що часто за один вечір ми навчали по дві сім'ї. Я бачив на власні очі силу і благословення заклику, з яким неодноразово зверталися пророки: кожний член Церкви—місіонер.

Останньої неділі мого перебування в Альбукерці там було організовано перший кіл. Зараз там є священний храм—дім Господа—у місті, де ми колись збиралися в єдиній каплиці зі святими, які приводили до нас своїх друзів, щоб ті навчалися і відчували Духа. Ті друзі відчували, що Господня Церква є гостинним домом.

З виступу "Відчувати єдність", Ліягона, трав. 2013, сс. 62–63.

ГОЛОВНИЙ МІСІОНЕРСЬКИЙ ФОНД

На квітневій генеральній конференції 2013 року Президент Томас С. Монсон говорив про надзвичайний і надихаючий відгук молодих людей на заклик служити на місії. Він сказав: "Щоб підтримати цю місіонерську силу і зважаючи на те, що багато наших місіонерів походять із сімей з дуже скромним достатком, ми запрошуємо вас, якщо ви спроможні, робити щедрі внески в Головний місіонерський фонд Церкви".

Президент Томас С. Монсон, "Вітаємо вас на конференції", *Ліягона*, трав. 2013, с. 5.

ПИТАННЯ ДЛЯ ОБДУМУВАННЯ

- Які благословення прийшли у ваше життя завдяки вашому місіонерському служінню або місіонерському служінню інших?
- Чому, на вашу думку, пророки просять нести євангелію по всьому світу?
- Як ви можете допомогти відчувати свідчення Духа тим людям у вашій місцевості, які стали менш активними у Церкві?

Ви можете записати свої думки у щоденник або обговорити їх з іншими.

Додаткові матеріали на цю тему: *Основи євангелії*, (2009), "Місіонерська робота", сс. 191–197; "Missionary Work," in Gospel Topics on LDS.org; Джеффри Р. Холланд, "Ми усі на службі", *Ліягона*, лист. 2011, сс. 44–46.

ПРОРОЧІ СЛОВА ПРО МОРАЛЬНІ АБСОЛЮТИ

"Бог відкрив Своїм пророкам, що існують моральні абсолюти. Гріх завжди буде гріхом. Непослух Господнім заповідям завжди позбавляє нас Його благословень. Світ змінюється постійно і вражає, але Бог, Його заповіді та обіцяні благословення не змінюються.... Ми не повинні вишукувати й вибирати, які заповіді, на нашу думку, є важливими, щоб їх виконувати, а визнавати всі Божі заповіді. Ми повинні стояти твердо й непохитно, маючи цілковиту впевненість в Господній незмінності й повну довіру до Його обіцянь".

Старійшина Л. Том Перрі, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, "Послух закону—це свобода", *Ліягона*, трав. 2013, с. 88.

МІСІОНЕРСЬКЕ ЗАПРОШЕННЯ: БУТИ НА ХВИЛІ

- "Ви, підлітки, скористайтеся своїм новим навчальним планом і навчайте одне одного доктрині Ісуса Христа. Зараз ваш час підготуватися до того, щоб навчати інших про доброту Бога.
- Молоді чоловіки і жінки! Ваша освіта є дуже важливою... Ми заохочуємо вас вступити до обраного вами навчального закладу ще до місії.
- Ви, батьки, вчителі та інші, потрапляєте на хвилю, коли готуєте підростаюче покоління бути гідними місіонерського служіння. Тим часом ваше взірцеве життя буде привертати увагу друзів і сусідів.
- Ви, дорослі, потрапляєте на хвилю, допомагаючи майбутнім місіонерам готуватися духовно, фізично і фінансово.
- Ви, літні подружні пари, заплануйте день, коли зможете поїхати на місію.
- Президенти колів і єпископи ... тримають ключі відповідальності за місіонерську роботу у своїх підрозділах.
- Провідники місіонерської роботи в приходах... є ланкою, що поєднує членів Церкви і місіонерів у цій священній роботі зі спасіння Божих дітей".

Старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, "Бути на хвилі", *Ліягона*, трав. 2013, с. 46.

ВПИШІТЬ ВІДСУТНІ СЛОВА

1. "Темрява не здобуде перемоги над _____ Христа" (Дітер Ф. Ухтдорф, "Надія Божого світла", *Ліягона*, трав. 2013, с. 77).
2. "Церква—це _____, в якому послідовники Христа здобувають мир" (Квентін Л. Кук, "Особистий мир— нагорода за праведність", *Ліягона*, трав. 2013, с. 34).
3. "У нас, хто має смертні тіла, є _____ над істотами, які їх не мають" (Бойд К. Пекер, "Ось що я знаю", *Ліягона*, трав. 2013, с. 8).
4. "Якщо ми не вірні й не віддані своєму _____, ми тим самим видаляємо те, що скріплює наше суспільство разом" (Л. Том Перрі, "Послух закону—це свобода", *Ліягона*, трав. 2013, с. 87).
5. "Якщо ви не є місіонером повного дня з табличкою на пальті, то зараз настав час написати її на вашому _____" (Ніл Л. Андерсен, "Це—диво", *Ліягона*, трав. 2013, с. 78).

Відповіді: 1. світлом; 2. пригук; 3. сила; 4. подружжю; 5. серці.

МУДРО ВИКОРИСТОВУЙТЕ СУЧАСНІ ТЕХНОЛОГІЇ

- "Щоб ділитися євангелією, молоді члени Церкви в Бостоні започаткували кілька блогів. Ті, хто приєднався до Церкви, почали своє навчання он-лайн, а після цього місіонери проводили з ними бесіди... Один з [блогерів] сказав: "Це не місіонерська робота. Це—місіонерська розвага"¹.
- "Чому б не вибрати час кожного дня, аби від'єднатися від світу технологій і об'єднатися одне з одним? Просто вимкніть усі пристрої"².
- "Позначайте важливі уривки з Писань на своєму приладі і часто переглядайте їх... Невдовзі ви зможете завчити напам'ять сотні віршів з Писань. Ці вірші стануть могутнім джерелом натхнення й скерування через Святого Духа в часи нужди"³.

ПОСИЛАННЯ

1. Ніл Л. Андерсен, "Це—диво", *Ліягона*, трав. 2013, с. 79.
2. Розмарі М. Уїксом, "Слова, які ми промовляємо", *Ліягона*, трав. 2013, с. 82.
3. Річард Г. Скотт, "Заради миру в домі", *Ліягона*, трав. 2013, с. 30.

ФОТОІЛЮСТРАЦІЯ ДЕНІЗ РЕНІ БЕРД

ДОПОМОГА БІДНИМ І НУЖДЕНИМ

"Використовуючи кошти, пожертвовані щедрими членами, Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів посиляє продукти харчування, одяг та інші необхідні речі, щоб полегшити страждання дорослих і дітей по всьому світу. Ці гуманітарні пожертвування, загальна сума яких сягнула сотень мільйонів доларів за останнє десятиліття, розподіляються незалежно від віросповідання, раси чи національності одержувачів... За останні 25 років ми надали допомогу майже 30 млн. людей у 179 країнах".

Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Двадцятьох Апостолів, "Послідовники Христа", *Ліягона*, трав. 2013, с. 98.

Щоб прочитати, подивитися або послухати виступи з генеральної конференції, зайдіть на сайт conference.lds.org.

ЧИСТА МОВА

Слова, які ми вживаємо, можуть свідчити про Христа, втішати того, хто цього потребує, хвалити друга чи висловлювати любов комусь у сім'ї. Ми також можемо за допомогою слів завдавати емоційного болю, поширювати плітки, лихословити або принижувати. Допмагаючи своїм дітям використовувати чисту мову, ви встановите в домі атмосферу спокою і підбадьорення. У цьому випуску на сторінках 60–61 Ларрі М. Гібсон, член генерального президенства Товариства молодих чоловіків, обговорює, наскільки важливою є чиста мова:

“Що ми відчуваємо у своєму серці, про те й думаємо, а про що думаємо, про те й говоримо. Тому, справді, слова, які ми вживаємо, відображають почуття нашого серця і те, ким ми насправді є. ...

Кожний з нас може насолоджуватися благословеннями *завжди* мати Духа з нами, як це обіцяється, коли ми приймаємо причастя у кожний Суботній день. Це буде залежати від нас—від того, як ми діємо, що ми робимо, і, так, навіть, що ми кажемо”.

Рекомендації для навчання молоді

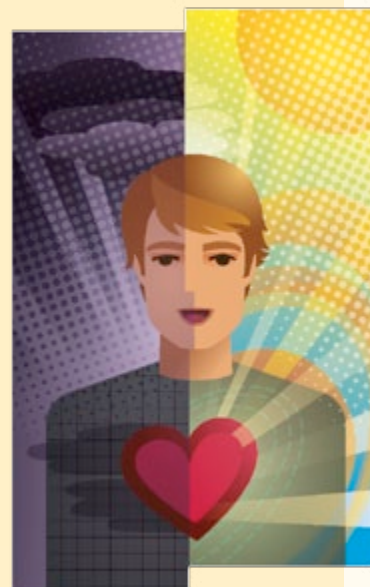
- Ви можете разом із сім'єю прочитати розділ, присвячений мові у брошурі *Заради зміцнення молоді* (сс. 20–21).

Обговоріть, що робити, якщо люди навколо вас вживають брудну мову.

- Прочитайте статтю брата Гібсона на сс. 60–61. Скористайтеся статтею, щоб поставити за ціль допомагати іншим вживати чисту мову.
- Вивчіть і обговоріть уривки з Писань, вказані справа.
- Прочитайте “Вибір: не розпускати плітки” на с. 59 цього номера і поговоріть, як небезпечно пліткувати. Обговоріть, чому виникають плітки і як їх уникати.
- Перегляньте відео і прочитайте статті для молоді, у яких ідеться про силу мови. Зайдіть на сайт youth.lds.org і натисніть на “For the Strength of Youth”. Натисніть на “Language”. У правій стороні сторінки є рубрика “Related”, де подані такі відео, як “No Cussing Club”, і статті для молоді про те, що не слід принижувати інших.

Рекомендації для навчання дітей

- “Слова, які ми промовляємо” (Розмарі М. Уїксон, *Ліягона*, трав. 2013 р., с. 81); “Ті слова” (*Ліягона*, груд. 2011, с. 60); або “Легідна відповідь” (*Ліягона*, черв. 2011, с. 70). Поговоріть, що ми відчуваємо, коли кажемо

УРИВКИ З ПИСАНЬ, ПРИСВЯЧЕНІ МОВІ

Псалми 34:13–14

Приповісті 10:11

Ісаїя 50:4

Матвій 15:11

Ефесянам 4:29, 31

2 Нефій 32:2–3; 33:1

Учення і Завіти 20:54; 52:16; 100:5–6; 136:23

одне одному щось приємне.

- Обговоріть, що ви не кажете у своєму домі. Поставте собі за мету казати “будь ласка” і “дякую” та більше казати одне одному компліментів.
- Поговоріть про те, наскільки кожний з нас почувається щасливіше, коли ми кажемо одне одному щось хороше. Заспівайте “За мною перший крок” (*Збірник дитячих пісень*, с. 83) або іншу пісню про доброту. ■

ВИБРАТИ ЧАС—ЦЕ НАЙГОЛОВНІШЕ

Як одна неймовірна історія кохання зрештою завершилася храмовим шлюбом— у несподіваний спосіб.

Джошуа Дж. Перкі

Співробітник редакції церковних журналів

Задумливо дивлячись на ліси Аляски, що простягаються за її будинком, Вінка Гілман з ніжністю згадує свого чоловіка, який уже давно пішов з життя. Ворд Кеплер Гілман був сильним, вражаючим чоловіком, ветераном Другої світової війни, лікарем і вірним супутником життя. Але довелося здобути віру і скористатися ще одним шансом прийняти євангелію, аби Вінка і Ворд об'єдналися навіки.

Історія Вінки Хелен Гілман починається в Данії. Вона народилася поблизу Вордінгборга—містечка, розташованого на тому ж острові, що й Копенгаген. Вінка зростала в сім'ї, де було семеро дітей, серед яких троє—усиновлені хлопчики.

Потім настала Друга світова війна. Божою милістю вона разом з батьками вижила, попри голокост і три роки таборів. Про все це жінка хотіла б забути.

Після війни сім'я почала повертатися до нормального життя. Якийсь час Вінка з батьками жила в літньому будиночку в Орхусі в Ютландії. Там вони випадково зустріли пару місіонерів, які шукали, де б їм зупинитися. Юнаки були настільки добрими і привітними, що батьки Вінки дозволили їм

зупинитися в кімнатах для гостей.

“Короткий час я ходила з ними до церкви,—згадує Вінка,—але моя сім'я взагалі була далекою від релігії. Батько був єврейського походження, а мама лютеранкою. Однак нас не виховували в жодній з релігій. А потім знову почалася школа”.

Після того місіонери відвідали її у Копенгагені. Хоч у Вінки й залишилося приємне враження, усе ж вона ще не була готова прийняти євангелію.

“Приблизно в 1950 році я переїхала до Солт-Лейк-Сіті,—розповідає Вінка.— Я була медсестрою, але необхідно було підтвердити свій сертифікат, аби займатися практикою у Сполучених Штатах”.

Завдяки переїзду вона отримала можливість краще вивчити англійську мову. Це також дало їй ще одну нагоду дізнатися про Церкву. Вінка жила в Біхайв-хаузі й працювала в кабінеті лікаря через дорогу. Вона також грала на віолончелі в симфонічному оркестрі Юти і знайшла кілька хороших друзів.

“Я також ходила з ними до Церкви. І під час обідньої перерви я кожного дня ходила на Храмову площу. Але, як і раніше, я вважала, що релігія—це щось таке, що ви

можете зробити частиною свого життя, якщо забажаєте”.

Через два роки, проведених в Солт-Лейк-Сіті, Вінка переїхала до Сакраменто, шт. Каліфорнія, США, і недовго жила з сім'єю одного з місіонерів, який навчав її в Данії. Коли вона заробила достатньо грошей, працюючи операційною медсестрою, щоб утримувати себе, вона почала жити окремо. Вінка почала зустрічатися з тим місіонером і згодом вони заручилися.

“Але з цього нічого не вийшло”,—згадує Вінка. Коли вони розірвали заручини, її життя пішло своїм шляхом, і вона втратила зв'язок з членами Церкви.

Невдовзі після цього Вінка зустріла Ворда, хірурга-стоматолога, який народився і виріс в Сакраменто. Він був сильним красивим чоловіком, який служив морським офіцером під час війни. Хоча Ворд був старшим за Вінку на 11 років, він просто зачарував її, і в 1954 році вони одружилися.

Подружжя купило будинок неподалік від місця його роботи. Хоча вони не могли мати дітей, їхній шлюб був чудовим, сповненим любові. Вони працювали, подорожували, він малював, вона

чоловіка, який був коханням усього її життя “було неймовірним і прекрасним”.

Отримавши це найвище благословення бути запечатаною до свого улюбленого чоловіка, Вінка зараз бажає поділитися храмовими благословеннями зі своїми родичами. Хоча їй уже 86 років і вона страждає від ниркової недостатності, вона відчуває спонукання до цього.

“Сподіваюся, що чоловік і його батьки та мої батьки і рідні брати й сестри приймуть євангелію. Мені треба зробити багато храмової роботи.

Один з моїх головних проєктів у житті на даний момент—зробити якомога більше храмової роботи, якомога більше генеалогічної роботи. Я відчуваю, що є причина того, чому я тут живу. Навіть якщо я доживу до 100 років—це добре. Мені є що робити зараз. І мені дійсно приємно від думки, що я можу це робити”.

Коли Вінка переводить свій погляд на будинок і заходить у нього, вона сповнена надії, яку приносить євангелія Ісуса Христа. Бути членом цієї Церкви “є благословенням, яке важко описати. Ти відчуваєш спокій у розумі. Ти стаєш сильнішим. Коли все йде надзвичайно прекрасно, ти думаєш: “Це ж справжні небеса”. Це сповнює вдячністю за життя”.

Вінка живе з вдячністю в серці, бо в ній яскраво палає вогонь євангелії і надія на вічності разом з люблячим чоловіком. ■

Для отримання додаткової інформації щодо укріплення вашого шлюбу див. А. Уїтні Клейтон, “Шлюб: дивіться і навчайтесь”, Ліягона, трав. 2013 р., с. 83.

продовжувала грати на віолончелі. Життя було чудовим упродовж багатьох років.

Ворд помер у 1985 році. Вінка жила в їхньому домі до 1999 року, аж поки не відчула бажання переїхати. Її дім був великим, більшим, ніж їй було потрібно, і вона відчула бажання перемін. Вона знайшла для себе маленьке місто Хайнс на Алясці, яке їй підходило. Вінка переїхала туди, і на цьому все і закінчилося б, якби місіонери ще раз не постукали в її двері в 2006 році.

Нарешті, після багатьох спроб і багатьох років, час був вибраний правильно.

“У дійсності я небагато знала про релігію,—розповідає Вінка,—але я знала про те, що змушувало мене ставити запитання, те, що засмучувало мене або здавалося дивним.

Коли я дізналася про цю євангелію, усе набуло сенсу: план спасіння, що на нас чекає, дані

обіцяння, Книга Мормона. Мені особливо подобається церковне вчення про храмову роботу за тих, хто помер, так і не дізнавшись про євангелію. Воно мене заспокоює. Я приймаю його, бо воно чітке і зрозуміле для мене—ніби я повернулася додому.

Нарешті я робила те, що мала робити вже багато років. Не знаю, чому знадобилося так багато часу. Я зустрічала багато хороших людей, і всі вони певною мірою вплинули на моє рішення приєднатися до Церкви. Дійсно, знадобилися роки, але хрищення було найкращим з усього, що я коли-небудь робила”.

Вінка охристилася 14 жовтня 2006 року—у день народження свого чоловіка. Рівно через рік вона вперше пішла до храму і була запечатана до Ворда (якого представляла повірена людина) на час і на всю вічність. Для Вінки відвідування храму й запечатування до

ЦЕРКОВНІ НОВИНИ

Відвідайте news.lds.org, щоб дізнатися більше про церковні новини та події.

Зміни в керівництві територіями

Перше Президентство оголосило про зміни в керівництві територіями, які вступають в дію з 1 серпня 2013 року. Всі члени президентств територій є членами Першого або Другого кворумів сімдесятників. ■

Президентство сімдесятників

Рональд А.
Разбанд
Допомагає в
усіх територіях

Л. Уїтні
Клейтон
Північна Юта
Солт-Лейк-Сіті,
штат Юта
Південна Юта

Дональд Л.
Холлстром
Північно-
східна північ-
ноамериканська

Тед Р.
Каллістер
Південно-
західна
північноамери-
канська

Річард Дж.
Мейнз
Північно-
західна
північноамери-
канська
Західна північ-
ноамериканська

Крейг С.
Крістенсен
Айдахо
Центральна
північноамери-
канська

Уліссес
Соарес
Південно-східна
північноамери-
канська

Південно-східна африканська

Карл Б.
Кук
Перший
радник

Дейл Г.
Ренлунд
Президент

Кевін С.
Гамільтон
Другий
радник

Західноафриканська

Теренс М.
Вінсон
Перший
радник

Леґранд Р.
Кертіс мол.
Президент

Едвард
Дубе
Другий рад-
ник

Азія

Ларрі Й.
Уїлсон
Перший
радник

Джерріт В.
Гонг
Президент

Ренді Д.
Фанк
Другий
радник

Північноазіатська

Коїчі
Аоягі
Перший
радник

Майкл Т.
Рінгвуд
Президент

Скотт Д.
Уайтінг
Другий
радник

Бразилія

Жаїро
Массагарді
Перший
радник

Клаудіо Р. М.
Коста
Президент

Едуардо
Гаварет
Другий
радник

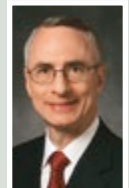
Карибський регіон

Дж. Девн
Корніш
Перший
радник

Уїлфорд В.
Андерсен
Президент

Клаудіо Д.
Сівік
Другий
радник

Центральна Америка

Кевін Р.
Дункан
Перший
радник

Карлос Х.
Амадо
Президент

Адріан
Очоа
Другий
радник

Європа

Патрік
Керон
Перший
радник

Хосе А.
Тейксеїра
Президент

Тімоті Дж.
Дайчес
Другий
радник

Східна Європа

Ренделл К.
Беннетт
Перший
радник

Ларрі Р.
Лоуренс
Президент

Пер Г. Малм
Другий
радник

Мексика

Бенхамін
Де Ойос
Перший
радник

Деніел Л.
Джонсон
Президент

Арнульф
Валенсуела
Другий
радник

Ближній Схід/ Північна Африка

Брюс Д.
Портер

Брюс А.
Карлсон

Керівництво здійснюється
з Головного управління
Церкви

Тихоокеанський регіон

Кевін У.
Пірсон
Перший
радник

Джеймс Дж.
Гамула
Президент

О. Вінсент
Хелек
Другий
радник

Філіппіни

Ян С.
Ардерн
Перший
радник

Брент Х.
Нільсон
Президент

Леррі Дж.
Еко Хак
Другий
радник

Північно-західна територія Південної Америки

В. Крістофер
Уедделл
Перший
радник

Хуан А.
Аседа
Президент

С. Скотт
Гроу
Другий
радник

Південь Південної Америки

Хорхе Ф.
Себаллос
Перший
радник

Уолтер Ф.
Гонсалес
Президент

Франциско
Дж. Віньяс
Другий
радник

Старійшина
Ф. Майкл Уотсон
Сімдесятник

Послух:

ОЗНАКА ВІРИ

*Тож намагаймося жити в послуху заповідям, виконуючи
пророчі настанови обраних Господніх служителів
і отримуючи обіцяні благословення з Його рук.*

Послух законам і заповідям Божим завжди був і буде необхідний тим, хто прагне отримати обіцяні Спасителем благословення.

У травні 1833 року пророк Джозеф Сміт отримав одкровення, у якому Господь проголосив:

“Істина—це знання про все суще як воно є, і як воно було, і як воно буде. ...

І жодна людина не отримує повноти, якщо вона не *дотримується [Божих] заповідей*.

Той, хто дотримується Його заповідей, отримує істину і світло, доки він не прославиться в істині і не пізнає все” (УЗ 93:24, 27–28; курсив додано).

Вивчаючи істини, що містяться в законах і заповідях евангелії, і живучи за ними, ми дізнаємося про обіцяні евангельські благословення й отримуємо їх. Відповідно до мудрості Небесного Батька і у призначений Ним час істини, що скеровують святих останніх днів, стають доступні всім Божим дітям. Бо, як Він проголосив: “Це є Моя робота і Моя слава—здійснити безсмертя і вічне життя людини” (Мойсей 1:39).

Наш улюблений пророк, Президент Томас С. Монсон, порадив: “Дотримуйтеся законів Бога. Вони дані нам люблячим Небесним Батьком. Коли їх дотримуватися, наше життя приносить нам більше задоволення і менше складнощів. Буде легше долати наші труднощі і проблеми. Ми будемо отримувати обіцяні Господні благословення. Він сказав: “Господу потрібні серце і небайдужий розум; і небайдужі та послухні куштуватимуть блага землі Сіону в ці останні дні”¹.

У словах Президента Монсона відлунюється істина, відкрита в давнину, коли пророк Нефій сказав своєму батькові: “Я піду і зроблю те, що Господь наказав, бо я знаю, що Господь не дає заповідей дітям людським без того, щоб не приготувати шлях для них, аби вони могли виконати те, що Він наказав їм” (1 Нефій 3:7).

Дитячий гімн нагадує нам про наш обов’язок і дає спрямування:

*Я піду, я зроблю, що Бог мені звелів,
Слухняним Богу хочу бути, Він вкаже шлях мені.*²

Часто ті, які хочуть приєднатися до віруючих, уже мають бажання бути слухняними послідовниками істини. Таке відбулося з 42 особами, що відвідали конференцію округу в Кананзі, Демократична Республіка Конго. Слухаючись підказок Духа, з вірою в кожному кроці, вони йшли шість днів, аби потрапити на конференцію.

Якщо ми пам'ятаємо пораду нашого пророка—вірно дотримуватися заповідей—і тримаємо в пам'яті слова, якими Нефій відповів своєму батькові, то станемо благословенними людьми.

Виконуючи настанову ангела Моронія, пророк Джозеф розповів своєму земному батькові, що сталося. Батько Джозефа Сміта, дізнавшись, що його син отримає золоті пластини, сказав, що “це від Бога, і сказав, щоб я йшов і робив усе за наказом небесного посланця” (Джозеф Сміт—Історія 1:50). Непослух поради, яку Джозеф отримав як з небес, так і на землі, змінив би хід історії.

Коли ми зможемо охреститися?

Наші місіонери моляться, йдуть і працюють, покладаючи надію на те, що Господь не дасть їм заповіді, якщо не приготує путь, аби вони досягнули успіху, якщо вони виявлятимуть послух і служитимуть з готовністю. Вони довіряють Його обіцянню: “І кожний, хто приймає вас, там і Я буду також, бо Я йтиму перед вашим лицем. Я буду праворуч і ліворуч від вас, і Мій Дух буде у ваших серцях, а Мої ангели—навколо вас, щоб підтримувати вас” (УЗ 84:88).

Багато людей, які щиро шукають істину, дотримуються того, чого навчають наші місіонери. Часто ті, які хочуть приєднатися до віруючих, уже мають бажання бути слухняними послідовниками істини. Вони також мають бажання піти і зробити.

Таке відбулося з 42 особами, що відвідали конференцію округу в Кананзі, Демократична Республіка Конго. Вони охоче прийшли, бо прочитали і почули про істини Відновлення, вони почали жити за відповідними принципами і відчували бажання стати членами Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів³.

Слухаючись підказок Духа, з вірою в кожному кроці, вони йшли шість днів, аби потрапити на конференцію. Перше запитання, яке вони поставили головному, як тільки прибули, прозвучало так: “Коли ми зможемо охреститися?”

Вони розуміли, що Господь згодом уможливить приїзд місіонерів, які навчатимуть їх в їхніх домівках, несучи істину, якої вони шукали так довго. Ще більше 200 людей, які не могли здійснити ту шестиденну подорож, чекали, щоб почути слово, яке місіонери до них невдовзі донесуть.

Молитва віри

В Анголі сили супротивника намагалися перешкодити бажанню вірних і слухняних святих побачити, як євангелія пускає коріння в їхній країні. Господь послав Своїх служителів, які мали відкрити двері місіонерській роботі, але напередодні їхнього запланованого приїзду їм усе ще не видавали візи. Коли представники Церкви прийшли до чиновників, які вирішують імміграційні питання, щоб дізнатися про причину затримки, їх не прийняли.

Отримавши дозвіл Першого Президентства на освячення Анголи для проведення місіонерської роботи, старійшина Д. Тодд Крістофферсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, та інші чекали новин у Йоганнесбурзі, ПАР. У той же час вірний член Церкви Пауліна Лассалете да Кунга Гонкальвес намагалася відчинити двері, які, як здавалося, зачинялися. Вона сподівалася отримати листи-запрошення, які б дали змогу групі представників Церкви в'їхати в Анголу. Як тільки будуть листи, тоді можна буде отримати необхідні візи.

За лічені хвилини до закриття державних установ в Анголі старійшина Крістофферсон зібрався з тими, хто чекав у офісі Африканської Південно-східної території. Потім, ставши на коліна в молитві, він попросив Небесного Батька втрутитися в цю справу. У цей же час, відразу ж після молитви віри, було підписано листи-запрошення. Люблячий Небесний Батько підготував шлях для цього дня освячення. На прохання старійшини Крістофферсона всі схилилися в смиренній молитві вдячності за явлене чудо⁴.

Слова пісні Початкового товариства звучать ніжно і безпомилково:

*Батьку, чи справді Ти
в височині?
Чуєш молитву й відпо-
відь даєш мені?*⁵

Так, Він там, і так, Він дійсно відповідає на молитви Своїх слухняних дітей.

Послух—це визначна риса пророків і це джерело духовної сили, доступне кожному, хто з вірою йде за слугами Бога. Президент Монсон переконує святих у необхідності послуху заповідям, бо це “дає нам безпеку, приносить нам мир”⁶.

Тож намагаймося жити в послуху заповідям, виконуючи пророчі настанови обраних Господніх служителів і отримуючи обіцяні благословення з Його рук. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, “Вірити, слухатися і витерпіти”, *Ліягона*, трав. 2012, 128.
2. “Відвага Нефія”, *Збірник дитячих пісень*, с. 64.
3. Я був присутній на конференції округу в Кананзі, на яку прийшло 42 зацікавлених Церквою людей.
4. Я мав благословення особисто бути свідком тих подій в Йоганнесбурзі й подорожувати зі старійшиною Крістофферсоном до Анголи. Дивіться репортаж про його і старійшини Джеффрі Р. Холланда візит до Африки у статті “Apostles Bless Two African Nations,” *Church News*, Nov. 6, 2010, 8–10.
5. “Молитва дитини”, *Збірник дитячих пісень*, с. 6.
6. “Вірність завітам”, *Збірник дитячих пісень*, с. 68.

Послух—це визначна риса пророків, і це джерело духовної сили, доступне кожному, хто з вірою йде за слугами Бога.

Знайти місце захисту в ЄВАНГЕЛІЇ

Члени Церкви у Кенії вирізняються серед інших, оскільки живуть за євангелією і створюють місця захисту від світу.

Метью Д. Фліттон

Співробітник редакції церковних журналів

З тримільйонним населенням Найробі, Кенія, є найбільш густонаселеним містом у Східній Африці. Це метушливе місце, де по вулицях рухається багато автомобілів, вантажівок і *mutatus*—мікроавтобусів, які належать до приватної системи автобусного обслуговування. Це місто залізниць, туризму і виробництва. У ньому знаходиться друга за величиною фондова біржа на континенті.

Однак на південь, менше ніж за 7 км від серця столичного міста Кенії, розташована спокійна сільська місцевість. У Національному парку Найробі земля охороняється і виглядає так, як і сотні років тому. На фоні міського краєвиду пасуться і розгулюють жирафи, водяні буйволи, антилопи гну, зебри, гіпопотами, коров'ячі антилопи, антилопи канна і носороги. Під акаціями сплять леви. Парк є місцем захисту для цих тварин від цивілізації.

По всій Кенії є менші місця захисту іншого виду. Члени Церкви створили небеса, де можна знайти захист від впливу світу. Живучи за євангелією, вони створюють святі місця, щоб стояти на них (див. УЗ 45:32; 87:8).

Здобувати силу завдяки цінностям

Опра Оума каже, що коли пам'ятає про цінності Товариства молодих жінок, то має більше сил жити за євангелією. “Навіть коли поруч немає дорослої молоді святих останніх днів, коли я знаходжуся у світі, я можу застосовувати цінності Товариства молодих жінок і бути у безпеці”, — каже вона.

Опра дізналася про ці цінності ще до хрищення. Коли їй було 17 років, Опра одного разу побачила на вулиці місіонерів і не могла зрозуміти, хто вони такі. Вона рік вивчала євангелію і була охрищена після того, як їй виповнилося 18 років. Громада святих останніх днів духовно зміцнила її.

“Коли я в Церкві разом з іншою молоддю, то почувуюся в безпеці, але коли я поза Церквою, то не відчуваю такої ж безпеки, оскільки більшість часу я — одна серед свого оточення, — каже вона. — Іноді це нелегко, оскільки норми світу й норми Церкви є зовсім різними”.

Опра Оума

Триматися за жезл

Вивчення Писань допомогло Стівену Одгіамбо Маємбе знайти відповіді, які, за його словами, нам не вдасться знайти самим. “Вивчаючи Писання, ми можемо знаходити вихід зі складних ситуацій у нашому повсякденному житті, — каже він. — І також, вивчаючи Писання, ми знаходимо сміливість витерпіти до кінця, оскільки Писання завжди будуть поруч, аби навчати нас і казати, що робити”.

Вивчення Книги Мормона допомогло Стівену здобути свідчення про Церкву. Коли він гостював у тітки, яка була членом Церкви, то прийняв її запрошення піти до Церкви. Почавши читати Книгу Мормона, він молився, щоб знати, чи вона істинна, і отримав відповідь.

Юнак каже, що регулярне читання Писань допомагає йому дотримуватися норм Церкви навіть тоді, коли всі

ДОТРИМУВАТИСЯ ЄВАНГЕЛЬСКИХ НОРМ

“Ми повинні бути пильними у світі, який відійшов так далеко від духовності. Надзвичайно важливо, щоб ми відкидали усе, що не відповідає нашим нормам, і не відмовлялися в цьому процесі від того, чого ми прагнемо найбільше—вічного життя у Божому царстві. Бурі будуть і далі час від часу рватися в наші двері, бо вони ж є частиною нашого земного досвіду, якої не уникнути. Проте ми будемо набагато краще підготовлені, щоб зустріти їх, щоб навчитися завдяки їм і щоб подолати їх, якщо маємо за основу життя—євангелію, а в серці—любов Спасителя”.

Президент Томас С. Монсон, “Сійте на святих місцях”, *Ліягона*, лист. 2011, сс. 83–84.

Стівен Одгіамбо Маємбе

навколо ставлять під сумнів його вірування. “Завдяки членству в Церкві, моя віра зміцнилася і тому я можу сказати, що мене не можна похитнути [див. Кн. Якова 7:5]”,—каже він.

Покладатися на Господа

Шарон Поч зрозуміла, що, вирішивши відрізнятись від інших, їй буде легше жити за євангелією. Вона взяла зобов'язання дотримуватися заповідей, і її друзі поважають цей вибір. Вона вирішила уникати тих ситуацій, у яких буде важко жити праведно.

“Коли ви вирішите грати на тій межі, яка на справді є дуже вузькою, то буде важко, бо в будь-який момент ви можете впасти”,—каже вона про межу між добром і злом.

Шарон знайшла Церкву в 14-річному

віці, коли її мама вирішила охреститися. Дівчині довелося докладати не аби-яких зусиль, щоб читати Книгу Мормона. Вона належить до племені Нанді, де розмовляють місцевою мовою календжін. Незважаючи на труднощі, вона почала вивчати Книгу Мормона англійською. “Я відчувала, що це добра справа, і у мене було тепле почуття, тож я продовжувала. Я молилася доти, доки не дізналася, що ця книга істинна”,—каже Шарон.

Шарон хотіла охреститися, але батько не дозволяв. Тож чотири роки Шарон ходила на церковні збори, на семінарію і молодіжні заходи, чекаючи нагоди приєднатися до Церкви.

Коли Шарон виповнилося 18, вона охристилася і була конфірмована. Вона пішла до коледжу і вивчала психологію. У лютому 2013 року вона вийшла заміж за Джозефа Поча. Невдовзі після цього вони вирушили до Йоганнесбурзького Південноафриканського храму, щоб запечатати шлюб. Шарон каже, що вивчення євангелії допомагає їй зосереджуватися на головному у світі, де так багато всього відволікає увагу.

“Я знаю, що головне у житті та чому ми тут, на землі,—каже вона.— Це знання допомагає мені зосередитися на тому, що має найбільше значення”.

Зміцнюватися

У Національному парку Найробі є спеціально відведена територія для чорних носорогів. Там вирощують і перевозять до інших парків цих майже зниклих тварин, аби відновити популяцію, оскільки

ФОТОГРАФІЮ ЛЮБ'ЯЗНО НАДАНО ШАРОН ПОЧ

Джозеф і Шарон Поч

мисливці їх майже знищили. Це місце вважається одним з найбільш успішних і важливих заповідників у Кенії.

Так само і євангелія пропонує територію безпеки, куди члени Церкви можуть прийти, отримати силу, здобути сміливість у поширенні євангелії та встановити твердиню віри. ■

Для отримання додаткової інформації щодо цієї теми див. Роберт Д. Хейлз, “Стійте міцно на святих місцях”, Ліягона, трав. 2013, с. 48.

Внизу: носороги пасуться в Національному парку Найробі.

Старійшина
Даллін Х. Оукс
З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

У ЙОГО НАЛЕЖНИЙ ЧАС, ЙОГО НАЛЕЖНИЙ СПОСІБ

Одкровення є реальним. Воно приходить у Господній спосіб і у визначений Господом час.

Я б хотів розглянути кілька принципів, які стосуються всіх видів спілкування, що йде від Духа—спілкування з людиною, яка навчає; з людиною, яка прагне навчитися, і з кожним членом Церкви.

По-перше, ми повинні усвідомити, що Господь звертатиметься до нас через Духа у Свій час і у Свій спосіб. Багато людей не розуміють цього принципу. Вони вважають, що коли вони готові і коли їм це зручно, вони можуть звернутися до Господа і Він негайно відповість, саме у такий спосіб, як вони вимагають. Одкровення так не приходить.

Вимоги для отримання одкровення

В основі наших намагань отримати одкровення лежить зобов'язання робити все від нас залежне, згідно з нашими силами і розумінням. Це означає, що ми повинні служити і працювати.

Здійснення нашого служіння і виконання нашої роботи є важливими чинниками для отримання одкровення. Вивчаючи Писання, я помітив, що більшість одкровень дітям Бога приходить тоді, коли вони зайняті роботою, а не коли сидять вдома, склавши руки, і чекають, поки Господь не скаже їм, з чого почати.

Наприклад, важливо зауважити, що одкровення, відоме як “Слово і Воля Господа стосовно Табору Ізраїля” (УЗ 136:1) не було дане ані в Наву, коли Кворум дванадцятьох планував вихід із Наву в ті сумні дні після вбивства пророка в 1844 році; не було його дано ані на західному березі річки Міссісіпі. А дане воно було в Уінтер Квотерз, штат Небраска, після того як святі прожили надзвичайно складний рік, переселяючись з Наву на захід через штат Айова до тимчасових помешкань на річці Міссурі. Одкровення щодо скерування переходу святих через рівнини було дане 14 січня 1847 року, коли святі вже пройшли близько однієї третини шляху до гірських долин.

Ми отримуємо підказки Духа, коли зробимо все можливе, коли будемо працювати на сонці замість того, аби сидіти в холодку і молитися про скерування і перший крок. Одкровення приходить тоді, коли діти Бога не сидять, склавши руки.

Тож ми робимо все від нас залежне. Тоді ми покладаємося на Господа в отриманні Його одкровення. У Нього на все Свій час.

Коли і в який спосіб

Десь 35 років тому, коли я був президентом Університету Бригама Янга, ми складали плани, як переконливіше запросити президента Сполучених Штатів виступити в нашому університеті. Ми визначили певний час, який був би для нас найзручнішим, і ми точно знали, про що ми б хотіли, аби він говорив і чим займався, перебуваючи з нами. Але всі ми були достатньо мудримися, аби знати, що ми не можемо звернутися до найвищої особи в Сполучених Штатах і запросити його приїхати в студентське містечко УБЯ—навіть щоб виступити перед 26 тис. людей—і викласти умови щодо його візиту.

Ми знали, що запрошуючи президента, мали насправді сказати так: “Ми запрошуємо вас приїхати до

нас згідно з вашими можливостями в будь-який вибраний вами час і сказати, і зробити тут усе, що вважаєте за потрібне. Ми повністю пристосуємо наш розклад і наші плани до вашого візиту”.

Отже, якщо громада з 26 тис. осіб повинна звертатися до найвищої особи держави саме таким чином, немає нічого дивного в тому, що одна особа—якою б важливою вона не була—не має права накладати умови або нав’язувати вибраний нею час щодо візиту або спілкування з Найвищою Особою Всесвіту.

Насправді це принцип, який Господь відкрив Своїм дітям у величому одкровенні, надрукованому у 88 розділі Учення і Заповітів. Господь сказав: “Наближайтеся до Мене, і Я наближатимусь до вас; шукайте Мене старанно, і ви знайдете Мене; просіть, і ви отримаєте; стукайте, і вам буде відчинено” (вірш 63).

Далі Господь проголосив: якщо наше око буде єдиноспрямованим до Його слави, все наше тіло буде сповнено світлом і ми зможемо досягнути все. Потім Його навчання продовжується таким величним обіцянням: “Отже, освятіть себе, щоб ваш розум став єдиноспрямованим до Бога, і

прийдуть дні, коли ви побачите Його; бо Він відкриє Своє обличчя вам, і це буде у Його належний час, і Його належним шляхом, і за Його власною волею” (вірш 68; курсив додано).

Принцип, викладений у цьому одкровенні, стосується всіх способів спілкування, яке йде від нашого Небесного Батька. Ми не можемо силоміць прикликати духовні прояви.

У більшості випадків значення фрази “Його належним шляхом” означає не раптовий гуркіт грому чи осліплююче світло, а те, що в Писаннях називається “спокійним тихим голосом” (1 Царів 19:12; 1 Нефій 17:45; УЗ 85:6). Дехто неправильно зрозумів цей принцип. Як наслідок, деякі люди чекали лише надзвичайних проявів, які

*Нам потрібно
знати, що Господь
рідко звертається
гучно. Його
послання майже
завжди приходять
пошепки.*

З одкровень, даних Гайруму Сміту (вгорі) та Оліверу Каудері, ми дізнаємося, що Бог навчає нас силою Його Духа, Який просвітлює наш розум і промовляє нам мир стосовно тих питань, які ми ставимо.

містяться в Писаннях, і не розпізнали “спокійний тихий голос”, який звертався до них. Це те ж саме, що налаштувати свій розум на те, що ми будемо навчатися лише від учителя, який кричить, і відмовимося сприймати навіть наймудріше повчання, якщо його буде передано пошепки.

Нам потрібно знати, що Господь рідко звертається гучно. Його послання майже завжди приходять пошепки.

Одкровення приходять як просвітлення і почуття миру

Одне з найкращих пояснень того, як нас навчає Дух, знаходиться в одкровенні, даному Оліверу Каудері в Гармоні, штат Пенсільванія, у квітні 1829 року. В цьому одкровенні Господь сказав Оліверу:

“Так, знай, Я скажу тобі у твоєму розумі і у твоєму серці, через Святого Духа, Який зійде на тебе і Який буде жити у твоєму серці.

Тепер ось, це є дух одкровення” (УЗ 8:2–3; курсив додано).

Подібним чином пророк Джозеф Сміт говорить про дух одкровення як про “чистий розум”, який “може принести вам осяйність [раптовий спалах

ідей]”¹. В іншому одкровенні Оліверу було нагадано про те, що він запитував Господа і що “скільки разів ти питав, стільки ж разів ти отримував настанови Мого Духа” (УЗ 6:14). Як же приходили ті настанови? “Ось,—сказав Господь,—ти знаєш, що питав Мене, і Я *просвітив твій розум*” (вірш 15; курсив додано). Те ж саме вчення повторюється в одкровенні, даному Гайруму Сміту, в якому Господь сказав: “Істинно, істинно, Я кажу тобі, Я вділю тобі від свого Духа, який *просвітить твій розум, який сповнить твою душу радістю*” (УЗ 11:13; курсив додано). Це прекрасні описання того, як Господь спілкується з нами через Свого Духа.

У подальших настановах Оліверу Каудері Господь нагадав йому про той час, коли він молився, аби міг знати “про істинність цього” (УЗ 6:22). І Господь описав, як Він відповів на ту молитву і дав Оліверу одкровення: “Хіба Я не *промовляв мир твоєму розуму* щодо цього? Яке більше свідчення ти можеш мати, ніж від Бога?” (вірш 23; курсив додано).

З цих одкровень ми дізнаємося, що Бог навчає нас силою Його Духа, Який *просвітлює наш розум і промовляє мир* нам стосовно тих питань, які ми ставимо.

Господь не звернувся до Адама одразу ж після того як він виконав заповідь принести в жертву первістків з його отар. У Писаннях сказано: “І через багато днів ангел Господа явився Адаму” (Мойсей 5:6).

Одкровення—це відчуття

З цих одкровень ми також дізнаємося, що отримання навчання від Духа не є пасивним процесом. Часто Господь не починає спілкування, доки ми не з’ясуємо певні питання своїм власним розумом. Тоді вже ми отримуємо підтвердження.

Цей процес було пояснено Оліверу Каудері в іншому одкровенні, отриманому в Гармоні, штат Пенсільванія, у квітні 1829 р. Господь описував, чому Олівер був нездатним перекладати Книгу Мормона:

“Ось, ти не зрозумів; ти вважав, що Я дам це тобі, тоді як ти не взяв на думку нічого, крім того, щоб просити Мене.

Але, ось, Я кажу тобі, що *ти повинен з’ясувати це повністю своїм розумом*; потім ти повинен спитати Мене, чи це правильно, і якщо це правильно, Я зроблю так, щоб твої груди запалали зсередини; отже, *ти відчуєш, що це правильно*” (УЗ 9:7–8; курсив додано).

Це, можливо, є одним з найбільш важливих учень в усіх книзі Учення і Завіти, в розумінні якого припускаються найбільшої помилки. Повчання Духа часто приходять як почуття. Цей факт має найвищу важливість, однак дехто неправильно розуміє, що він означає. Я знаю людей, які вважають, що ніколи не отримували свідчення від Святого Духа, бо ніколи не відчували, як їхні груди

“запалали зсередини”. На мою думку, палання грудей не є відчуттям теплового нагріву, як під час згорання, а відчуття миру і теплоти, спокою і великодушності.

Одкровення не є постійним процесом

Одкровення не є постійним процесом. Господь у Свій спосіб встановлює обмеження на те, наскільки часто Він буде звертатися до нас через Свого Духа. Не розуміючи цього, деякі люди були введені в оману тим, що очікували одкровень надто часто.

Коментуючи прояви Духа, Президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: “Я дізнався, що сильні, зворушливі духовні враження не приходять до нас дуже часто”².

Проілюструвати цю думку можна, поміркувавши про те, що нам відомо про наших перших батьків, після того як їх було вигнано з Еденського саду і відокремлено від присутності Господа. Господь дав Адаму заповідь, що він повинен приносити в жертву первістків своїх отар як приношення Господу. Він послухався. Чи заговорив Господь до нього одразу ж? У Писаннях сказано: “І через багато днів ангел Господа явився Адаму” (Мойсей 5:6; курсив додано).

Уільям Е. Беррет, один з наших найкращих вчителів євангелії, який служив адміністратором в УБЯ і в

Церковній системі освіти, так сказав стосовно постійного або неперервного одкровення: “Ті, хто молиться, аби Дух міг давати їм негайне скерування в кожній маленькій справі, наражають себе на небезпеку почути оманливих духів, які, здається, завжди готові відповісти на наші прохання і нас спантеличити. ... Люди, які видаються мені найбільш спантеличеними у цій Церкві, є тими, хто прагне особистого одкровення на кожному кроці. З ранку до ночі вони бажають персонального підтвердження від Духа в усьому, що роблять. Я кажу, що вони найбільш спантеличені з усіх, кого я знаю, бо часом виявляється, що відповідь приходить з невірною джерела”³.

Пророк Джозеф Сміт сказав дещо схоже. Він наставляв, що коли святі “волають біля трону милості”, вони не повинні просити чогось дріб’язкового, а натомість “молитися щиро про найкращі дари”⁴. Це важливий принцип. Ми постійно молимося про скерування, але ми не повинні очікувати *постійного* одкровення. Ми очікуємо *неперервного* одкровення, яке є незмінним запевненням, що ми завжди отримаємо одкровення, коли прагнемо скерування і наші обставини є такими, що мудрий і люблячий Господь вирішує дати його нам.

Одкровення і свідчення

Видіння справді бувають. Ми чуємо голоси з-за завіси. Я знаю це. Але це виняткові випадки. Й коли з нами відбуваються такі величні й виняткові події, ми рідко говоримо про них прилюдно, тому що нам наказано не робити цього (див. УЗ 63:64), і тому що ми розуміємо, що канали одкровення буде закрито, якщо ми будемо виставляти ці прояви на показ.

Більшість одкровень, які приходять провідникам і членам Церкви, приходять як “тихий спокійний голос” або відчуття, а не видіння чи голос, який промовляє певні слова, які ми можемо почути. Я свідчу про реальність такого виду одкровення, яке стало для мене

звичною, навіть щоденною можливістю для скерування у роботі Господа.

Не розуміючи цих принципів одкровення, деякі люди не відразу усвідомлюють наявність свідчення або свого духовного розвитку, чекаючи на якусь дивовижну подію. Вони не розуміють, що для більшості людей—особливо тих, які виростили в Церкві—дорогоцінне одкровення, яке дає нам свідчення, є не подією, а процесом. Старійшина Брюс Р. Мак-Конкі (1915–1985) зауважив: “Народження

знову відбувається поступово, і тільки в кількох окремих випадках воно відбувалося настільки дивовижно, що про них написано у Писаннях. Що ж стосується більшості членів Церкви, то ми народжуємося знову поступово, і ми народжуємося знову для більшого світла і більшого знання, і більшого прагнення праведності, коли виконуємо заповіді”⁵.

Ми повинні усвідомити, що Господь звертатиметься до нас у Свій належний час і у Свій належний спосіб. Як правило, це те, що в Писаннях називається “спокійний тихий голос” просвітлення. Часто ми змушені діяти згідно з своїм найкращим розумінням, знаючи, що відчуємо на собі стримуючий вплив Духа, якщо перейдемо дозволені межі.

Одкровення є реальним. Воно приходить у Господній спосіб і у визначений Господом час.

Я свідчу, що ці принципи істинні. Ми маємо дар Святого Духа, право на постійне спілкування з Духом Господа, Який свідчить про Батька і Сина, веде нас до істини, навчає всього і нагадує про все (див. Іван 14:26; 16:13). ■

Зі звернення, адресованого новим президентам місії, 27 червня 2001 р.

ПОСИЛАННЯ

1. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 133.
2. Boyd K. Packer, *That All May Be Edified* (1982), 337.
3. William E. Berrett, in Joseph Fielding McConkie and Robert L. Millet, *The Holy Ghost* (1989), 29–30.
4. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт*, с. 131.
5. Bruce R. McConkie, “Jesus Christ and Him Crucified”, in *Brigham Young University 1976 Speeches* (1977), 5.

ПРОВІДНИКАМ: ШЛЯХ ДО ОДКРОВЕННЯ

*Місцеві провідники священства і допоміжних
організацій розповідають про чотири
принципи, які допомогли їм діяти
в покликаннях згідно з натхненням.*

Річард М. Ромні

Співробітник редакції церковних журналів

“**К**оли мене щойно покликали, я почувався приголомшеним,— говорить президент філії, який вже служить кілька років. —Я мав віру, що Небесний Батько знав, як благословити членів Церкви і їхні сім’ї, але як мені було дізнатися, що саме, згідно з Його волею, мав робити я, аби їм допомогти?”

Цей президент знав два принципи, які зміцнили його як наведеного до Церкви і як молодого батька: вивчення Писань і молитва. Тож він почав застосовувати їх з оновленим завзяттям.

“Тоді я відчув, що повинен прочитати те, що говориться в Ученні і Завітах 9:8, що я маю “з’ясувати це повністю своїм розумом; потім [я] повинен спитати [Господа], чи це правильно”. Коли я ще раз прочитав ці слова, то знав, що Господь уже скеровує мене на шляху до одкровення”.

Це шлях, яким повинні йти всі провідники, аби ефективно виконувати свої покликання. І коли вони прагнуть натхнення, на яке мають право, то все частіше дізнаються, що певні євангельські принципи сприяють отриманню божественного скерування. Далі наведені чотири такі принципи.

1. Радитися разом

“Я дізналася, що навіть коли я мала велике натхнення щось зробити, я все ж обговорювала це зі своїми радницями й отримувала підтримку,—говорить колишній президент Товариства допомоги філії. —Іноді вони просто підтверджували, що відчували те ж саме, і ми разом бралися до справи. Але часом вони допомагали мені побачити те, чого не бачила я, і ми могли або відкоригувати те, що збиралися зробити, або більше уваги приділити тому, як саме це зробити. Тоді ми знову ж таки разом бралися до справи”.

ДОВІРЯЙТЕСЬ НАТХНЕННЮ

“Я завжди сми-
ренний і вдячний,
коли мій Небесний
Батько спілкується зі
мною, даючи Своє
натхнення. Я нав-
чився розпізнавати
його, довіряти йому
і дотримуватися
його. Таке натх-
нення я отримував
знову і знову”

Президент Томас С.
Монсон, “Сійте на
святих місцях”, *Ліягона*,
лист. 2011, с. 84.

Радитися можливо також, переглядаючи Довідники, вивчаючи послання з генеральних конференцій і молячись з вірою.

“Деякі найкращі поради, які я отримую, приходять тоді, коли я читаю і перечитую виступи з генеральної конференції,—говорить президент Товариства молодих жінок приходу. —Потім, стаючи навколівки для молитви, я запитую Небесного Батька про те, що вивчала і як застосувати ці вчення сучасних пророків і генеральних провідників допоміжних організацій, аби допомогти молодим жінкам”.

Радник у президентстві Недільної школи колу говорить: “Коли ми зустрічаємося президентством, то завжди перечитуємо короткий уривок з *Довідника 2: Керування Церквою*. Коли ми постійно переглядаємо вже отримані настанови, Дух допомагає нам не відходити від них”.

“Той факт, що Господня Церква є церквою рад, приносить мені велику втіху,—говорить президент колу. —Це надзвичайна нагода—головувати в радах, де люди діляться своїм великим багажем мудрості і досвіду, моляться разом, а потім обговорюють найкращий спосіб подальших дій. Їхнє натхнення дає мені змогу обдумати альтернативи, прислухатися до Духа і мати цілковиту впевненість, коли я представляю Господу своє рішення”¹.

Іноді пошук поради полягає в тому, аби знайти людину з більшим досвідом у певному питанні. “Я намагався допомогти одній сім’ї у вирішенні фінансових труднощів і відчув натхнення, аби вони поговорили з братом у приході, який є консультантом з фінансових питань,—говорить нещодавно звільнений єпископ. —Він зміг допомогти їм у спосіб, на який я ніколи не спромігся б”.

Інший єпископ, який отримав раду, що єпископи мають дозволяти іншим провідникам приходу активно виконувати свої обов’язки, розповідає про такий випадок: “Одна вдова у нашому приході хотіла,

аби принаймні раз на тиждень її відвідував єпископ. Вона вважала, що лише візити єпископа можуть їй допомогти. Я намагався відвідувати її якомога частіше, але в мене було багато обов’язків, включаючи мою молоду сім’ю. Зрештою, я знову пішов її провідати з одним із своїх радників.

Під час розмови я відчув натхнення сказати: “Дорога сестро, ви знаєте, що я як єпископ люблю вас. І через те, що я вас дуже люблю, я попросив двох наших відданих носіїв Мелхиседеківського священства і двох наших прекрасних сестер Товариства допомоги відвідувати вас принаймні раз на місяць і, якщо потрібно, частіше. Вони доповідатимуть мені про ваші потреби або проблеми. Ви погоджуєтеся на це?” “Звісно, єпископе”,—сказала вона. Я запитав, чи хоче вона знати їхні імена, і вона сказала, що так. Коли я назвав імена, вона промовила: “Та це ж мої домашні вчителі і візитні сестри!” І я додав: “Тепер ви розумієте спосіб, встановлений для нас Господом, щоб наглядати за вами”.

2. Уважно слухати

Провідники також говорять, що вміння слухати і розпізнавати допомагає отримати натхнення.

“Коли ми зустрічаємося з сестрами, я намагаюся почути більше, ніж просто слова, сказані ними,—говорить президент Товариства допомоги одного з приходів. —Іноді через Духа я можу відчувати, що вони потребують допомоги. Я бачу це в їхніх очах або розумію з їхньої поведінки, і дякую за це благословення. Іноді я навіть кажу: “Я—ваш президент Товариства допомоги, і я відчуваю, що ви маєте якусь потребу. Як я можу послужити вам?” Я відчуваю, що часто отримую натхнення, запитуючи: “Що зробив би Спаситель?”

“Я вдячна за те, як наш єпископ вислуховує сестер на радах нашого приходу,—говорить президент Початкового товариства приходу. —Він завжди запитує нашу

“Коли я хочу відчувати радість і натхнення,—говорить один єпископ,—я йду до Початкового товариства і сиджу з дітьми під час їхнього співу. Це завжди підносить моє серце”.

думку і уважно слухає, що ми кажемо. Кілька разів він говорив: “Нам треба пам’ятати, що багато натхнених думок приходить до дружин, матерів і незаміжніх сестер”.

“Іще нам слід пам’ятати, що слухати також означає слухати Духа,—говорить провідник групи первосвященників. —Найбільш точний вимір успіху провідника може полягати в його або її здатності відчувати і слухатися Духа. Президент Монсон продемонстрував це вже багато разів”².

3. Стояти на святих місцях

Провідники стверджують, що одкровенню також сприяє перебування в певних місцях.

“Для мене найголовніше місце для натхнення—це храм,—говорить радник у єпископаті. —Коли я бажаю відчувати себе ближче до Господа, я йду в Його дім, щоб відчувати себе вільним від турбот і зосереджено слухати Духа”.

“У моєму домі є кімната, відведена під мій кабінет,—говорить патріарх колу. —Я просив Господньої допомоги, щоб це було місцем, куди завжди може прийти Дух. Коли я готуюся дати благословення, я йду туди і молюся. Там я також проводжу співбесіди і даю благословення”.

“Наші будинки зборів освячені як місця поклоніння,—говорить один єпископ. —Іноді ввечері на тижні, коли я хочу відчувати спокій, я сиджу в каплиці. Я думаю про членів приходу і те, як сильно Спаситель їх любить. Або часом я співаю гімн”.

“Для мене святим місцем є Початкове товариство,—говорить інший єпископ. —Коли я хочу відчувати радість і натхнення, я йду до Початкового товариства і сиджу

з дітьми під час їхнього співу. Це завжди підносить моє серце”.

“Молитва може зробити будь-яке місце святим,—говорить президент Товариства молодих чоловіків філії. —Згадайте одкровення, які прийшли до пророка Джозефа, коли він був у тюрмі Ліберті. Він зміг зробити це місце святим завдяки тому, що волав до Господа”.

4. Діяти з владою

“Деякі члени Церкви нашого приходу не ставилися серйозно до своїх покликань,—говорить один з єпископів. —Я зрозумів, що можу допомогти їм, пояснивши, яким чином ми, як єпископат, молилися, щоб дізнатися, кого слід покликати і що ми отримали відповідь. Я хотів, аби вони знали, що їх покликав Господь, діючи через уповноважених провідників. Великі зміни сталися, коли вони дізналися, що їхні покликання були натхненими і що Господь очікував, що вони також шукатимуть натхнення для того, аби звеличувати ці покликання”.

Він і його радники пройшли шляхом одкровення, шляхом, який відкритий для всіх членів Церкви і провідників. І описуючи цей шлях, яким вони пройшли, вони також надихнули інших. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. М. Russell Ballard, “Counseling with Our Councils”, *Ensign*, May 1994, 24–26.
2. Див. наприклад, Томас С. Монсон, “Подумайте про свої благословення”, *Ліягона*, лист. 2012, сс. 86–89.

За додатковою інформацією стосовно провідництва звертайтеся до Leadership Training Library на сайті lds.org/service/leadership.

Вивчення Писань для зміцнення сім'ї

ОБИЦЯННЯ ЗА ВИВЧЕННЯ

“Якщо члени Церкви і сім'ї будуть регулярно і змістовно занурюватися в Писання, ... їхні інші справи будуть упорядковуватися автоматично. Свідчення зростуть. Зобов'язання будуть краще виконуватися. Сім'ї зміцняться. Проливатиметься особисте одкровення”

Президент Езра Тефт Бенсон (1899–1994), “The Power of the Word”, *Ensign*, May 1986, 81.

Побудуйте міцний фундамент для себе і вашої сім'ї завдяки більш послідовному і змістовному вивченню Писань.

Лорі Фуллер

Співробітник редакції церковних журналів

Наведені далі ідеї можуть допомогти вам і вашій сім'ї відчувати переваги більш старанного вивчення Писань.

Ці приклади є лише порадами і можуть бути пристосовані до ваших особистих і сімейних потреб.

Перед вивченням ставте запитання

Звертатися до Писань у пошуку відповідей є гарним способом удосконалити ваше вивчення Писань. Ви можете почати ваше вивчення молитвою з проханням знайти відповіді на ваші конкретні запитання. Під

час читання позначайте вірші, які стосуються ваших запитань. Робіть нотатки на полях Писань або в окремому зошиті.

Путівнику по Писаннях. Потім прочитайте наведені там уривки з Писань щодо цієї теми. Згідно з переліком послань позначте найбільш важливі для вас вірші. Після того як ви позначили ваші улюблені вірші про молитву, ви матимете власну добірку послань на цю тему. Ви можете вибрати колір, яким позначите всі знайдені вами вірші на конкретну тему. Коли ви закінчите вивчати цю тему, виберіть іншу і використовуйте новий колір для позначення віршів.

Під час сімейного вивчення вибирайте тему разом і призначайте кожній дитині подумки прочитати кілька уривків з Писань, а потім поділитися своїми улюбленими. На вивчення однієї теми може піти кілька днів, тож відслідковуйте вивчене та обговорене і робіть нотатки в кінці кожного заняття.

Вивчайте, щоб мати скерування

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, одного разу пояснив, як він використовував вивчення Писань, аби знайти конкретне скерування для свого життя і покликання. Помолившись Небесному Батькові про те, що робити, президент Айрінг записував усі відповіді, позначав кожен пункт списку окремим кольором і вклеював цей список у недорогий примірник Писань. Він пояснював: “Перша [відповідь у списку] була такою: “Я маю бути свідком того, що Христос є Сином Божим”. Тоді я читав Писання, знаходячи ідеї, як свідчити

про те, що Христос є Сином Божим. Щоразу, знаходячи щось, я відмічав це блакитним кольором. Невдовзі я створив свій власний тематичний покажчик, що стосувався того, що Господь хотів, аби я робив”¹.

Під час сімейного вивчення виберіть кілька сфер, над якими ви б хотіли працювати разом. Запишіть ці питання і тримайте їх на видному місці. Під час читання Писань закликайте кожну дитину шукати і позначати вірші, які стосуються конкретного питання.

*Щоб ініціювати класне обговорення,
недостатньо просто ставити запитання.
Нам потрібно ставити правильні запитання.*

ВДАЛІ запитання, ЦІКАВІ обговорення

Джек Лайон

Вчитель Недільної школи запитую: “Хто були першими двома людьми на землі?” Вона в очікуванні оглядає свій клас підлітків, але жодна рука не піднімається. Учні дивляться в підлогу або мляво гортають свої Писання. “Це ж просте запитання!—говорить учитель. —Невже ніхто не знає відповіді?”

Поруч у класі з вивчення Основ євангелії вчитель запитую: “Який найважливіший принцип євангелії?”

Сестра несміливо піднімає руку. “Віра?”—питає вона.

“Це прекрасна відповідь,—говорить учитель,—але не зовсім те, що б мені хотілося почути. Хто ще?”

Тиша.

Учителі ставлять запитання, тому що вони хочуть залучити членів класу до своїх уроків. Вони розуміють, що студенти, які беруть участь, отримують більше знань, ніж ті, хто лише сидять і слухають. Але такі запитання, які наводилися вище, зазвичай не спрацьовують.

“Хто були першими двома людьми на землі?”—невдале запитання через те, що відповідь на нього настільки очевидна, що ніхто не бажає відповідати або не вбачає в цьому потребу.

“Який найважливіший принцип євангелії?” також є невдалим запитанням. Ніхто не знає відповіді, яка потрібна вчителю, окрім нього самого, і він по суті говорить: “Вгадайте-но, що у мене на думці”.

Це фактичні запитання; кожне має *конкретну* відповідь. Але цікаві класні обговорення виникають завдяки

іншому виду запитань—нестандартних, запитань *без* конкретної відповіді. Це і є ключ.

Ставте запитання, на які не існує готових відповідей

Якщо ви є вчителем класу дорослих, то можете запитати: “Який принцип євангелії був найважливішим у вашому житті і чому?” Члени класу, мабуть, якийсь час мовчатимуть і подумають про свій досвід—і це нормально. Якщо ви спокійно почекаєте кілька секунд, руки почнуть підніматися і ви почнете про справжній, зворушливий досвід людей, пов’язаний з євангелією. Ви також помітите, що сказане однією людиною надихне на розмову інших. Невдовзі у класі з’явиться цікаве та натхненне обговорення!

Якщо ви бажаєте, щоб у класі виникло обговорення щодо конкретної теми, наприклад, віри, то можете сказати щось на зразок цього: “Сьогодні ми поговоримо про віру, перший принцип євангелії”. А потім поставте запитання про віру, на яке не існує конкретної відповіді:

1. “Яку роль відіграла віра у вашому житті?”
2. “Чому, на вашу думку, Господь хоче, щоб ми мали віру?”
3. “Яким чином ми можемо зміцнювати свою віру?”

Ви отримаєте багато відповідей, і під час цього ви можете записувати їх на дошці (в скороченому вигляді). Коли ви завершите, то матимете цілий список ідей,

Під час обговорень у класі не достатньо лише закликати людей робити коментарі. Найважливіше те, що сильне відчуття Духа може наблизити клас до Бога.

якими зможете скористатися, щоб підсумувати ваше обговорення.

Коли ви ставите запитання, на які не існує готових відповідей, це приносить додаткову користь: навіть ті члени класу, які не беруть участь в обговоренні, будуть міркувати над запитаннями. Їхнє розуміння і свідчення можуть зростати, незважаючи на те, що вони нічого не сказали.

Обговорюйте Писання

Запитання, на які не існує готових відповідей, можуть виявитися влучними під час обговорення Писань. Багато вчителів думають, що коли вони просять членів класу прочитати уривок з Писань, це гарний спосіб залучити їх до уроку. На жаль, це не завжди так. Деякі люди не можуть гарно читати і запинаються. Іншим членам класу може бути важко сприймати на слух того, хто читає.

Під час читання в класі найкраще сприймається прочитане вчителем, який стоїть перед класом. Також учитель може зупинитися в середині уривка, щоб поставити запитання і викликати обговорення. Коли ви будете читати наведений далі приклад, спробуйте розпізнати, що вчитель робить для того, аби ініціювати обговорення:

Учитель: “Сьогодні ми збираємося обговорити добре відому історію, притчу про блудного сина. Але я б хотів(ла), щоб ми подумали не лише про блудного сина, а й про інших членів його сім’ї. Будь ласка, відкрийте у ваших Бібліях Лука 15:11 на с. 1163”. (Називаючи номер

сторінки, ви допомагаєте тим студентам, які можуть бути не знайомими з Писаннями).

Почекавши, доки члени класу знайдуть потрібний вірш, учитель починає читати: “У чоловіка одного було два сина.

І молодший із них сказав батькові: “Дай мені, батьку, належну частину маєтку!” І той поділив поміж ними маєток”. Отже, що ми вже можемо сказати про цю сім’ю?” (Зверніть увагу: це запитання, на яке не існує готової відповіді).

Студент: “Здається, що батько був готовий дати молодшому сину те, чого він хотів”.

Учитель: “Це дійсно так, правда? Зазвичай син не отримував свого спадку, доки не помре його батько. Але батько, здається, був люблячою і щедрою людиною. Щось іще?”

Студент: “Молодший син здається мені егоїстичним. Це трохи занадто—звертатися з таким проханням до батька, який ще живий”.

Учитель: “Так, це правда. Він, здається, думає тільки про себе. А що можна сказати про старшого сина?”

Студент: “Поки що він мовчить, як риба”. Клас сміється.

Учитель: “Так, і це може сказати дещо про його характер. Пам’ятаймо про це, коли ми будемо читати далі”.

Коли ви читали цей приклад, що, як ви помітили, робив учитель, аби ініціювати обговорення? Ви можете скласти список—це буде ваш список і ваше тлумачення ситуації, тож усі ваші відповіді будуть правильними. Чому? Тому що перше запитання у цьому прикладі—це

запитання, на яке не існує готової відповіді, і якщо ви чесно відповідаєте на таке запитання, то жодна ваша відповідь не буде неправильною. Якщо під час уроку в класі ви будете ставити схожі запитання, те ж саме можна буде застосувати до членів вашого класу; це означає те, що вони невдовзі зрозуміють, що їхні коментарі потрібні і що вони можуть сміливо відповідати.

Крім цього ви, можливо, звернули увагу, що я зробив дещо для того, аби налаштувати ваш розум *перед тим*, як ви почали читати цей приклад. Я написав: “Коли ви будете читати, спробуйте розпізнати, що вчитель робить для того, аби ініціювати обговорення”. Я зробив це навмисне, знаючи, що це допоможе вам думати про те, що ви читаете і підготує вас до участі в подальшому “обговоренні”.

Учитель в цьому прикладі скористався такою методикою двічі: один раз, коли сказав: “Я б хотів, щоб ми подумали не лише про блудного сина, а й про інших членів його сім’ї”, і ще раз, коли він сказав: “Пам’ятаймо про це, коли ми будемо читати далі”. Обидві поради вказують членам класу те, на чому вони мають зосередитися, аби бути готовими відповідати на запитання, на які не існує готових відповідей, коли вчитель їх поставить.

Застосування такої методики допомагає членам класу зацікавитися уривком, який читається. Замість того, щоб пасивно сидіти на стільцях, вони сліdkують за текстом і дійсно думають про написане в Писаннях. А коли читання закінчується, вони готові відповідати на запитання. Тоді вам просто треба спитати їх і скерувати обговорення.

Зверніть увагу на те, що джерелом цього виду обговорення, якого ви насправді навчаєте, є *Писання*, а не лише посібник. Хоча посібник слід використовувати для підготовки уроку і він є важливим ресурсом запитань, на які не існує готових відповідей, Писання повинні залишатися на першому місці в нашому навчанні і пізнанні.

Не відходьте від теми

Проведення обговорень під час уроку є непростим завданням: під час обговорення легко відійти від теми. Важливо, щоб ви добре готувалися до уроку, аби знати, в якому руслі ви хочете провести це обговорення, і в разі потреби були готові повернути клас назад до основної теми обговорення. Зазвичай усе, що вам потрібно, це дещо скерувати бесіду: “Це цікаво, але, думаю, ми трохи

відхилилися від теми. Повернімося тепер до нашого обговорення про віру”.

Корисним також буде представити членам класу зрозумілий, цікавий вступ, аби вони знали тему вашого уроку. Потім проводьте обговорення і скеровуйте його хід.

І, зрештою, підведіть натхненний підсумок того, що вивчалось. Часто гарним підсумком служать слова гімну або поетичного вірша. Президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятих Апостолів, говорив: “Кажіть вашим слухачам про те, що ви збираєтеся їм розповісти, розкажіть їм це, а потім скажіть їм те, про що ви їм розповіли. Це корисна методика”¹.

Не забувайте додавати своє свідчення про обговорені істини.

Діліться почуттями та досвідом

Однак саме по собі цікаве обговорення є недостатнім. Коли доцільно, Дух буде надихати членів класу ділитися коментарями, аби вони казали те, що, за бажанням Господа, всі в класі мають почути. Як Господь сказав Своїм учням: “Де двоє чи троє в Ім’я Моє зібрані, —там Я серед них” (Матвій 18:20).

Звичайно, нам потрібно бути обережними, щоб не ділитися дуже особистим або священним досвідом. Все ж історії з життя членів класу можуть збагатити будь-який урок. Ось що радиться в посібнику з євангельського вчення: “Діліться думками, почуттями й досвідом, що стосуються принципів, які вивчаються на уроці. Запропонуйте учням класу зробити те саме”².

Під час обговорень у класі не достатньо лише закликати людей робити коментарі. Найважливіше те, що сильне відчуття Духа може наблизити клас до Бога.

Використовуючи ці методики, ви побачите зростання духовності і євангельського знання, зокрема й у вас самих. Замість того щоб гадати, як заповнити час уроку, вам почне не вистачати часу. Ви можете навіть побачити зростання чисельності вашого класу завдяки тому, що члени класу знатимуть: вони братимуть участь у цікавому обговоренні—будуть навчатися з Писань, одне від одного і від Духа Господа. ■

Автор живе в штаті Юта, США

ПОСИЛАННЯ

1. Boyd K. Packer, *Teach Ye Diligently*, rev. ed. (1991), 354–355.
2. *Новий Завіт: Посібник для вчителя євангельського вчення* (1997), с. vi.

Я ПРОКИНУВСЯ ДО ЄВАНГЕЛІЇ

Мене виростили батьки-атеїсти і я, будучи молодою людиною, думав, що мені й без Бога добре в житті. Однак у 1989 році це змінилося: тоді у мене стався розрив товстого кишківника і я вісім днів провів у комі.

Я мало що пам'ятаю з перебування в лікарні, але я добре пам'ятаю, як бачив чоловіка в білому, який стояв поруч зі мною після моєї операції і сказав мені, що настав час "повернутися і

прокинутися". Коли я почав заперечувати, він додав: "Мій брате, ти мертвий. Ти або повертайся, або залишайся тут". Я зробив, як він сказав, і прокинувся з відчуттям сильного болю.

Після виходу з лікарні, я мав дивні сни, в яких бачив людей, яких ніколи раніше не зустрічав. У мене було відчуття, що я пообіцяв їм щось зробити, але я не знав, що саме. Я почав вивчати різні релігії і читати про них. Коли я прочитав

Новий Завіт, я зрозумів: якщо істина була на землі, то вона знаходиться в Ісусі Христі.

Я займався вивченням з 1989 до 1994 року. Я почувався розгубленим і збентеженим, намагаючись дізнатися, ким були ті люди, яких я продовжував бачити у своїх снах. Моє напруження і збентеження стали настільки сильними, що я почав відчайдушно молитися про відповіді.

Невдовзі після цих молитов я зустрівся з новою співробітницею. Вона дізналася про мої переживання, і я сказав їй, що шукаю істину. Вона принесла мені Книгу Мормона, яку я навідріз відмовився прийняти. Але вона переконала мене її взяти, і я прочитав усю книгу за одну ніч. Я одразу ж знав, що знайшов те, чого шукав.

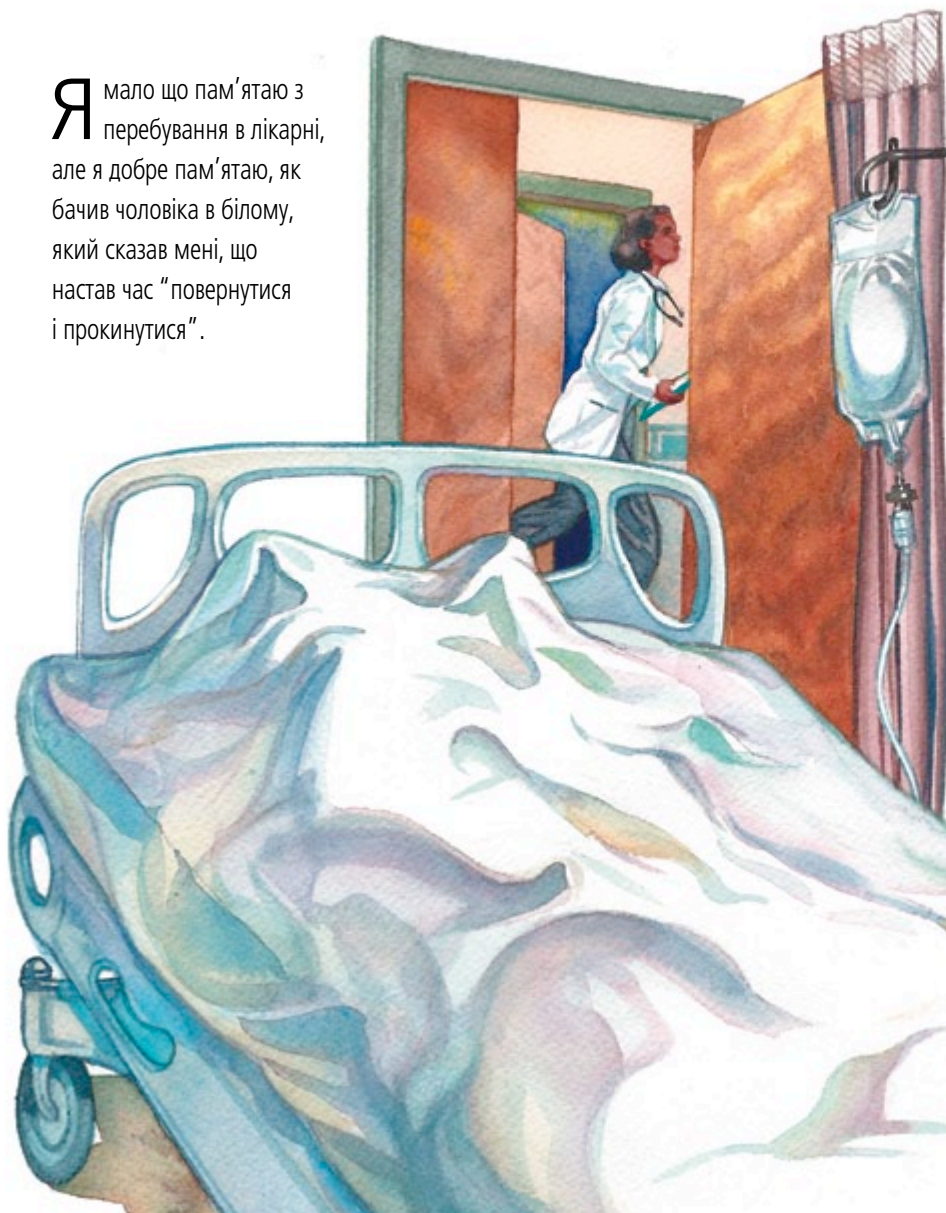
Коли я зустрівся з місіонерами, то був вражений, побачивши, що одним із них був чоловік, якого я бачив у своїх снах. Невдовзі я попросив мене охрестити, але мені спочатку треба було пройти бесіди.

Коли я вивчав євангелію і відвідував церкву, я знайшов усіх людей з моїх снів. Я знав, що євангелія була тим, що мені було необхідно знайти. День мого хрещення був одним із найщасливіших днів мого життя. Через шість місяців мене покликали президентом приходу. Зараз, коли минуло майже 20 років, я так само радісно служу в

Церкві. Разом з моєю сім'єю євангелія є моїм найціннішим багатством. ■

Ім'я не вказується,
Франція

Я мало що пам'ятаю з перебування в лікарні, але я добре пам'ятаю, як бачив чоловіка в білому, який сказав мені, що настав час "повернутися і прокинутися".

МОЯ НАЙЩИРІША МОЛИТВА

Коли я була на першому курсі коледжу, то працювала неповний день у магазині самообслуговування в маленькому містечку. Я працювала на останній зміні, яка закінчувалася о 23:00. Незважаючи на відносно спокійну обстановку в тому районі, я часто нервувала, коли сама зачиняла магазин.

Одного вечора я особливо сильно хвилювалася. Закінчивши прибирати магазин і підійшовши до каси, щоб закрити її, мене охопило відчуття жаху. У мене не було жодного логічного пояснення щодо такого страху, але я не могла нічого зробити зі своїм хвилюванням. Мені не хотілося перебільшувати ситуацію і дзвонити в поліцію, але я також хотіла бути захищеною, якщо дійсно

існувала якась справжня небезпека.

Зрештою, я стала навколішки, щоб помолитися. Я сказала Небесному Батькові, що мені було страшно і я не знала, що робити. Це була найщиріша молитва, яку я коли-небудь промовляла.

Коли я закінчила і встала, то відразу ж побачила машину, яка заїжджала на заправку поруч з магазином. На моє здивування і полегшення це був поліцейський. Коли він діставав свою кредитну картку, щоб заправити свою патрульну машину, я почала швидко готуватися до зачинення магазину. Я хотіла скористатися захистом від його присутності і зробити якомога більше до того, як він закінчить заправляти авто. Заправивши машину, він ще

сидів у ній, поки дзвонив зі свого мобільного телефону. Він залишався на місці, коли я зачинялася і сідала у свою машину. І він, і я одночасно від'їхали від магазину.

Коли я приїхала додому, то була вражена тим, як швидко прийшла відповідь на мою молитву. Я смиренно подякувала Небесному Батькові за те, що Він почув мене. Мене навчали, що я була дочкою Бога, але до того вечора я ніколи ще не відчувала Його любов до мене настільки сильно і настільки відчутно. Словами неможливо описати спокій, який я відчувала у своєму серці. Я знаю, що Господь благословить мене, якщо я матиму віру і проситиму Його про допомогу. ■

Джемі Лінн Чайдестер, штат Юта, США

Коли я встала після молитви, то відразу ж побачила машину, яка заїжджала на заправку поруч з магазином.

Я—ХРИСТИЯНКА

“Я—вчителька другого класу середньої школи в населеному пункті, де святих останніх днів добре знають. Тому я й здивувалася одного дня, коли моя колега передала мені думку іншої вчительки стосовно мене. Та вчителька сказала: “А ви не знали, що місіс Крейг не християнка?”

Це так мене вразило. У мене нещодавно помер чоловік, з яким ми прожили у шлюбі 28 років, і я була тоді ближче до Спасителя і Небесного Батька, ніж у будь-який інший час свого життя. Я знала, що мені

слід було б свідчити цій вчительці, однак точно не знала, як це зробити. Я не хотіла образити її, але й хотіла, аби вона знала, що святі останніх днів—християни.

Наступного ранку Святий Дух підказав мені, що я маю сказати. Лежачи в ліжку, я думала про всі картини в моєму домі, на яких зображено життя Ісуса Христа. Кожна з них по-своєму дорога моєму серцю і була пов'язана з якимось особливим часом у моєму житті. Роздуми над цими картинами викликали в мене багато ніжних

Святий Дух підказав мені, що я маю сказати, і наступного ранку у школі я зайшла в клас моєї колеги.

почуттів, обумовлених моєю любов'ю до Спасителя.

На одній картині зображено Спасителя, Який утихомирює море. Вона нагадує мені, що Він перемагає все і що я, завдяки Йому, також можу подолати все, у т.ч. й великий біль через втрату чоловіка.

Продовжуючи свої роздуми про картини, я відчула надзвичайно велику вдячність за благословення, які прийшли до мене завдяки моїй належності до Церкви Спасителя.

Того ранку в школі я зайшла в клас тієї моєї колеги і сказала їй, що я хочу, аби вона знала, що я—християнка. Я запитала її: “Скільки картин із зображенням Спасителя є у вас вдома?” Вона відповіла, що замість картин у неї вдома висять два хрести.

Я розповіла їй, які картини із зображенням Спасителя є в моєму домі і що для мене означають сцени, зображені на них. Після цього я свідчила їй про Ісуса Христа і Його Спокуту.

Я також сказала своїй колезі, що не тільки знання, яке я маю про Ісуса Христа, допомогло мені пережити минулий рік. Я розповіла їй, як Його ніжні милості допомогли моїм дітям і мені пережити тяжкі часи втрати батька і чоловіка.

Виходячи, я обняла її, і вона щиро вибачилась. У мене не було жодного сумніву, що тепер вона знає, що я, член Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів,—християнка. ■

Кеті Флейстал Крейг, шт. Аризона, США

НЕ ТЕ, ЧОГО МЕНЕ НАВЧАЛИ

Якось на роботі мені необхідно було відлучитися на кілька годин, щоб виконати декілька важливих доручень на прохання моєї мами. Уранці я зайшла в офіс і сказала колезі, що буду відсутня після обіду. Під час перерви вона шепнула мені: “Я можу допомогти тобі з таймером”.

“Ні, дякую”,—сказала я.

Я пішла з офісу, щоб встигнути на автобус, і моя подруга провела мене до таймера. Вона тихенько сказала

мені: “А ти не реєструйся, що йдеш з роботи після обіду. Хочеш, я прокомпастую твою картку, коли буду йти з роботи?”

Не встигла я й слова сказати, як вона додала: “У нас же зарплата менша мінімальної, тому нічого страшного, якщо так зробити. Скільки тих грошей за цей час! Крім того, не тільки ми самі так робимо”.

Я почала міркувати над її словами. Певний сенс в цих словах був, і я знала, що в неї добрі наміри. Але

це було не те, чого мене навчали в Церкві.

Зібравши всю свою силу й рішучість, я тихо їй сказала: “Подруго, Господь добрий, і якщо Він благословить нас, то ми зможемо отримати більше, ніж ця сума”.

Вона пішла й була дещо невдоволена моєю відмовою піти на те, що вона запропонувала. Я йшла до автобусної зупинки, і мене турбувала думка, що я отримаю набагато менше грошей за свою роботу. Я знала, що наступного місяця нам доведеться купувати менше продуктів.

І, йдучи, я пригадала слова одного гімну: “Будь чесним у своєму серці, і Бог любитиме й благословлятиме тебе, Він допоможе тобі”¹. Прийшла на думку і фраза з іншого гімну: “Вибирай істину! І Бог тебе благословить”².

Ці рядки зміцнили мене в рішучості не піддатися спокусі, а довіритися Господнім обіцанням.

Три роки минуло після того випадку, тепер у мене вже нова робота. Господь, безсумнівно, благословив мене. Це сталося не відразу, але обіцання, сказане через гімни, справді, здійснилося, і я можу відчувати, скільки ще благословень прийде до мене, якщо я й далі буду вибирати істину. Я вдячна за гімни, які дають мені сміливість триматися того, що є правильним в очах Бога. ■

Ірене Танієгра, Філіппіни

Коли я повідомила колезі, що буду відсутня після обіду, вона сказала мені: “Я можу допомогти тобі з таймером”.

ПОСИЛАННЯ

1. “Дорогоцінний час”, *Гімни*, № 133 (слова наведено за оригіналом).
2. “Вибирай істину”, *Гімни*, № 143.

Ідіть уперед з вірою

Що ви маєте робити, коли вам необхідно прийняти рішення і ви молились про свій вибір, але все ще не впевнені, що вам робити?

Старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: “Це проста і прояснююча розум істина: до [і після] важливих моментів, дійсно ... важливих духовних моментів, може прийти горе, виникнути протидія і настати темрява” (“Тож не відкидайте відваги своєї”, *Ліягона*, черв. 2000, с. 34).

Але протидія не означає, що Небесний Батько полишив вас. Він тут, і Він буде направляти вас. Іноді ми повинні йти вперед з вірою, допоки наш шлях не буде освітлено. Далі наведено кілька думок сучасних пророків про терпеливе очікування на відповіді і провід.

Доходити до краю світла

“Недовзі після того, як мене було покликано генеральним авторитетом, я пішов до старійшини Гарольда Б. Лі за порадою. Він дуже уважно вислухав мою проблему і запропонував звернутися до Президента Девіда О. Мак-Кей. Президент Мак-Кей порадив, в якому саме напрямку я повинен йти. Мені дуже хотілося бути слухняним, однак я не бачив можливості зробити те, що він мені порадив.

Я повернувся до старійшини Лі і сказав йому, що не бачу, як мені рухатися в напрямку, яким мені порадили йти. Він сказав: “Ваша

проблема в тому, що ви хочете побачити кінець, перебуваючи на самому початку”. Я відповів, що мені хотілось би побачити наперед принаймні на крок чи два. І тоді я отримав урок на все життя: “Ти повинен навчитися доходити до краю світла, а потім зробити кілька кроків у темряву; і тоді з’явиться світло й освітить дорогу перед тобою”. Після цього він процитував ці 19 слів з Книги Мормона:

“Не сперечайтесь через те, що не бачите, бо ви не матимете доказів перед тим, як буде випробувано вашу віру” (Етер 12:6).

Президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “The Edge of the Light,” BYU Magazine, Mar. 1991, magazine.byu.edu.

Дійте з довірою

“Що ви робите, коли ви, ретельно підготувавшись, палко помолвившись і чекаючи на відповідь протягом значного часу, усе ж не отримуєте її? Можливо, коли так буває, вам слід подякувати, бо це ознака Його [тобто Небесного Батька] довіри. Коли ви живете гідно і ваш вибір відповідає вченням Спасителя, і вам слід діяти—то дійте з довірою. Коли ви чутливі до спонукань Духа, у належний час станеться одне з двох: або ви відчуєте заціпеніння думки—ознаку невірного вибору, або спокій чи палання у грудях, які підтверджують правильність вибору. Якщо ви живете праведно і дієте, довіряючи Богу, Він не дозволить вам відхилитися занадто далеко, не давши вам відчути, якщо вами зроблено неправильний вибір”.

Старійшина Річард Г. Скотт, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Застосування божественного дару молитви”, Ліягона, трав. 2007, с. 10.

РУШАЙТЕ ВПЕРЕД!

Перед самим закінченням коледжу ми з дружиною розмірковували над двома питаннями: коли дозволити собі мати дітей і куди піти працювати після закінчення навчання. Ми провели багато годин, розмовляючи про ці питання, що викликали страх, однак

так і не дійшли якогось висновку.

Якось у неділю наша розмова поступово перейшла в дискусію, яка потім переросла в суперечку. Саме в цю мить задзвенів дверний дзвінок. Ми були здивовані, побачивши у дверях наших домашніх вчителів.

Ми запросили їх увійти і послушали їхнє послання. Один з наших домашніх учителів почав розповідати про Мойсея та дітей Ізраїля, коли вони тікали з Єгипту. Дійшовши до берега Червоного моря, діти Ізраїля не могли рухатися далі, а єгиптяни швидко наближалися до них. У Писаннях сказано, що діти Ізраїля "дуже злякались" (Вихід 14:10). Коли Мойсей молився про провід, Господь відповів: "Що ти до Мене кличеш? Говори до синів Ізраїлевих, нехай рушають" (Вихід 14:15).

Як тільки наш домашній вчитель прочитав ці уривки з Писань, почуття невіри у свої сили і страху миттєво зникли. Ми з дружиною зрозуміли, що ми сидимо на березі Червоного моря, думаючи, що робити, але щоб "побачити спасіння Господа" (Вихід 14:13), нам необхідно рушати вперед.

У нашому випадку рушати вперед означало прийняти обґрунтоване рішення, старанно працювати і довірятися Господу. Ми припинили свої дебати і почали діяти з вірою. Коли ми дослухалися до Господніх настанов, море можливих варіантів перед нами розступилось і ми змогли безпечно через нього пройти. Ми вдячні за благословення, які отримали завдяки рухові вперед з вірою і за домашніх учителів, які надихнули нас зробити перші кроки.

Стівен Скотт Стоукс,
шт. Північна Кароліна, США

Не приймаймо порад від страхів

“Не приймаймо порад від страхів! Давайте не забувати бути в доброму гуморі, вірити в Бога і жити гідно, щоб він направ-

ляв нас. Кожен з нас має право на особисте одкровення, яке вестиме крізь земне випробування. Давайте жити так, щоб серця були завжди відкриті для нашіптувань і втішення від Духа”.

Президент Джеймс Е. Фауст (1920–2007), другий радник у Першому Президентстві, “Не лякайтесь!” Ліягона, жовт. 2002, с. 6.

Терпляче чекайте на одкровення

“Поступове зростання яскравості світла, випромінюваного сонцем на світанку, подібне до отримання послання від Бога “рядок за

рядком, приписання за приписанням” (2 Нефій 28:30). Найчастіше одкровення приходять поступово, з часом, і дається нам відповідно до наших прагнень, гідності і підготовки. Такі послання від Небесного Батька поступово і лагідно зрошують нашу “душу, як роса з неба” (УЗ 121:45).

Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, “Дух одкровення”, Ліягона, трав. 2011, с. 88.

Знайте, що Господь підготує шлях

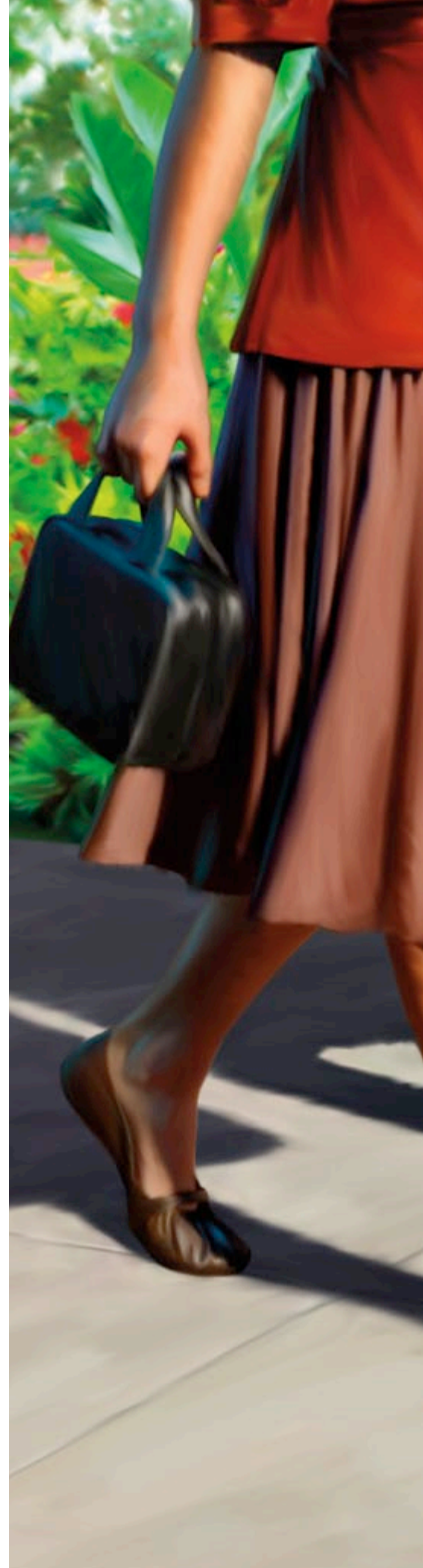

“В [один] перевантажений період мого життя старійшина Джозеф Б. Віртлін запропонував мені служити президентом колу.

Під час нашої з ним співбесіди у мене роїлося багато думок, і не найменшою з них було тривожне занепокоєння, що я, можливо, не матиму часу, якого вимагатиме це покликання. Хоча це покликання було для мене великою честю і змусило мене відчувати смирення, я все ж на мить завагався, чи зможу його прийняти. Але ця думка була скороминущою, оскільки я знав, що старійшина Віртлін був покликаний Богом і що він виконував роботу Господа. Що я міг зробити, окрім як прийняти?

Бувають моменти, коли нам треба зробити крок віри у темряву, з упевненістю, що Бог дасть нам під ноги тверду землю, щойно ми це зробимо. І тому я з радістю прийняв покликання, знаючи, що Бог підготує шлях”.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, “Служіння в священстві—Чому?”, Ліягона, трав. 2012, с. 59.

ВІРА ПЕРЕДУЄ ЧУДЕСАМ

Я хотіла бути місіонеркою з самої юності. Спочатку це було просто бажання, а потім воно постійно посилювалось. Але життя на Філіппінах було важке. У моїх батька й братів не було роботи, тому лише я могла допомогти матері підтримувати нашу сім'ю. Оскільки я допомагала своїй сім'ї фінансово, мої заощадження на місію накопичувались повільно.

Я не могла уявити, як все вийде. Одного вечора я прочитала Етер 12:12: "Бо якщо не буде віри серед дітей людських, Бог не зможе творити ніякого чуда серед них; ось чому Він показав Себе тільки після їхньої віри". Потім я прочитала послання від Президента Спенсера В. Кімбола (1895–1985) стосовно віри: "Щоб, незважаючи на фінансову нестабільність, молодим людям невідкладно взятися за виконання своїх обов'язків перед сім'єю, потрібна віра—небачена віра. ... Віра потрібна, щоб служити на місії повного дня. Але знайте: все це є сівбою, а вірні й віддані сім'ї, духовна безпека, мир і вічне життя є плодами"¹.

Ці вчення допомогли мені зрозуміти, що мені потрібно більше віри, аби подати документи на місію і стати місіонеркою повного дня. Я знала, що хоч це й важко, Бог допоможе мені.

Мій президент філії провів зі мною співбесіду і після неї сказав, що мені залишається тільки зробити перший внесок і пройти співбесіду з президентом місії. Я відчула себе

дуже щасливою і радісною. Мені мали заплатити того ж тижня, і в мене буде необхідна сума. Але коли я прийшла додому, то дізналась, що мій батько опинився в лікарні. Я була така вражена, дізнавшись, що ми повинні заплатити за лікування саме таку суму, яку мені треба було віддати для своєї місії.

Однак Небесний Батько підготував шлях. Нам допомогли деякі родичі та члени Церкви, у т.ч. і мій президент філії. Як це не дивовижно, але мого батька виписали з лікарні вже через тиждень і я змогла сплатити свій внесок за місію. Через два тижні після того, як мені виповнилось 22 роки, я отримала своє місіонерське покликання служити в місії Олонгапо, Філіппіни.

Я знаю, що Небесний Батько зробив можливим, щоб я відправила свої місіонерські папери. Я знаю: якщо й далі буду довіряти Йому і діяти з вірою, то Він неможливе зробить можливим. Він відповість на всі мої молитви, і Він буде й далі направляти нас, поки ми будемо слухатися Його. ■

Чіні Лагунзад, Булакан, Філіппіни

ПОСИЛАННЯ

1. Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 11; див. також *Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол* (2006), с. 154.

Бог допоможе вам у вашій рішучості служити
Йому і виконувати Його заповіді, якщо ви
прислухаєтесь, якщо ви **навчаєтесь**, якщо
ви **трудитесь** і якщо ви **любите**.

ЧОТИРИ СЛОВА, ЩОБ
НАПРАВИТИ
ВАС

Президент
Томас С. Монсон

Я взяв на себе кілька зобов'язань, про які хочу вам розповісти, сподіваючись, що ви також приймете такі ж рішення. По-перше, *я буду прислухатися*. По-друге, *я буду навчатися*. По-третє, *я буду трудитися*. І, по-четверте, *я буду любити*. Ці чотири слова можуть чудово визначити наше майбутнє.

Прислухатися

Я сподіваюсь, що ви будете слухатися свою матір і будете слухатися свого батька, вони обоє стають щоранку і щовечора на коліна, молячись про вас, просячи Небесного Батька наглядати за вами і направляти вас у прийнятті рішень, щоб ви були обережними у своїй поведінці. Я вважаю, що коли ми віддаємо належне своїм батькам і усвідомлюємо той факт, що вони турбуються про вас і про мене, то ми шануємо їх, і слова, що долиналися із гори Сінай, сповнюються для нас особистим змістом: “Шануй свого батька та матір свою” (Вихід 20:12).

Я вірю, що ми будемо прислухатися до слів пророків. Я сподіваюсь також, що ми будемо прислухатись до підказок Святого Духа. Я обіцяю вам: якщо ваше вухо налаштоване, щоб чути Святого Духа, якщо у вашому серці є прагнення до праведності і ваша поведінка виявляє це прагнення, то Дух Святий буде направляти нас.

Я сподіваюсь, що завжди буду прислухатися до підказок Того Святого Духа, щоб упродовж кожного дня року ви і я могли мати можливість відповідати на ці підказки і відчувати направляючий вплив Небесного Батька. Отже, я обіцяю *прислухатися*.

Навчатися

Номер два, *я буду навчатися*. Не достатньо просто слухатися, якщо ми не навчаємося. Я урочисто обіцяю, що буду навчатися більше із Писань і, можливо, ви також будете мати цей привілей. Як було б чудово, якби ми прийняли у своє серце таку пораду від Господа: “Шукайте в найкращих книгах слів мудрості; прагніть знання через навчання і також через віру” (УЗ 88:118). Давайте навчатися з Головних трудів, але також давайте навчатися і з життя провідників Церкви, і з життя найдорожчих нам людей.

Наприклад, я вважаю, що можу навчитися терпінню, краще вивчаючи життя нашого Господа і Спасителя. Ви можете уявити собі, яке розчарування Він повинен був відчувати (знаючи, що в Нього є ключі до вічного життя, знаючи, що Він вказав шлях для вас і для мене, щоб ним ми могли увійти в цілестіальне царство Бога), коли Він приніс Свою євангелію для тих людей у середині часів і побачив, як вони відкидають Його і відкидають Його

послання? Тим не менш, Він виявив терпіння. Він погодився нести Свою відповідальність в житті, навіть бути піднятим на хресті, а до цього відстраждати у Гефсиманському саду. Я сподіваюся навчитися терпіння від Господа.

Я хотів би закликати вас приєднатися до мене в цьому урочистому обіцянні: *я буду навчатися*.

Трудитися

Далі, номер три: *я буду трудитися*. Недостатньо бажати, недостатньо мріяти, недостатньо пообіцяти. Ми повинні діяти. Господь сказав: “Той, хто встромляє серпа з усієї сили, той складає про запас, так що він не гине” (УЗ 4:4; курсив додано). І Нефій проголосив: “Я піду і зроблю те, що Господь наказав” (1 Нефій 3:7). А Яків підсумував цей урок: “Будьте ж виконавцями слова, а не слухачами самими, що себе самих обманюють” (Якова 1:22).

Кілька років тому якось влітку сталося так, що на вихідні у мене не було ніяких доручень. Однак Дух підказав мені виконати одну справу. Я сів на літак, щоб полетіти до Каліфорнії. Коли я зайняв своє місце в салоні, біля мене ще ніхто не сидів. Однак з часом сусіднє місце зайняла надзвичайно вродлива молода жінка. Я звернув увагу, що вона читала книгу. Як це зазвичай роблять, я глянув на назву. Це

була книга одного з членів Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Я сказав їй: “Ви, мабуть, мормонка”.

Вона відповіла: “Ні. А чому ви спитали?”

Я сказав: “Бо ви читаете книгу, написану дуже відомим членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів”.

На це вона відповіла: “Правда? Мені її дала подруга, я ще мало прочитала. Однак книга викликала в мене цікавість”.

І тоді я подумав: “А чи не розказати їй більше про Церкву?”

І згадалися слова Петра: “Завжди готовими будьте” (1 Петра 3:15). Я вирішив, що це і є той час, коли я маю свідчити. Моїм привілеєм було відповісти на її запитання стосовно Церкви—на розумні запитання, що йшли із серця, яке шукало істину. Я запитав її, чи можна, щоб місіонери подзвонили їй. Я запитав, чи хотіла б вона відвідати нашу філію неодружених дорослих у Сан-Франциско. На обидва запитання вона відповіла ствердно. Повернувшись додому, я написав президенту колу і через нього передав цю інформацію. Ви можете уявити собі, якою була моя радість, коли через деякий час мені подзвонив той президент колу і сказав, що вона нещодавно стала членом Церкви. Моїй радості не було меж.

Я усвідомив, що я маю відповідальність *трудитися*.

Любити

І ось нарешті останнє обіцяння: *Я буду любити*. Ви пам’ятаєте, як відповів Спаситель законнику, що спитав у Нього: “Учителю, котра заповідь найбільша в Законі?”

І Він відповів: “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою. Це найбільша й найперша заповідь. А друга однакова з нею: “Люби свого ближнього, як самого себе” (Матвій 22:36–39).

Англійський драматург Уільям Шекспір написав: “Той не любив, хто не виявляв свою любов”¹. Чим ми з вами демонструємо нашу любов до Бога і любов до своїх ближніх? Тим, що слухаємося Божих заповідей і поради Його служителів. У нас є привілей дотримуватися закону десятини, дотримуватися морального кодексу, слухатися слова Небесного Батька в кожному аспекті нашого життя.

Небесний Батько може оцінити нашу любов до Нього по тому, наскільки добре ми служимо Йому і наскільки добре ми служимо своїм ближнім.

Вибір за вами

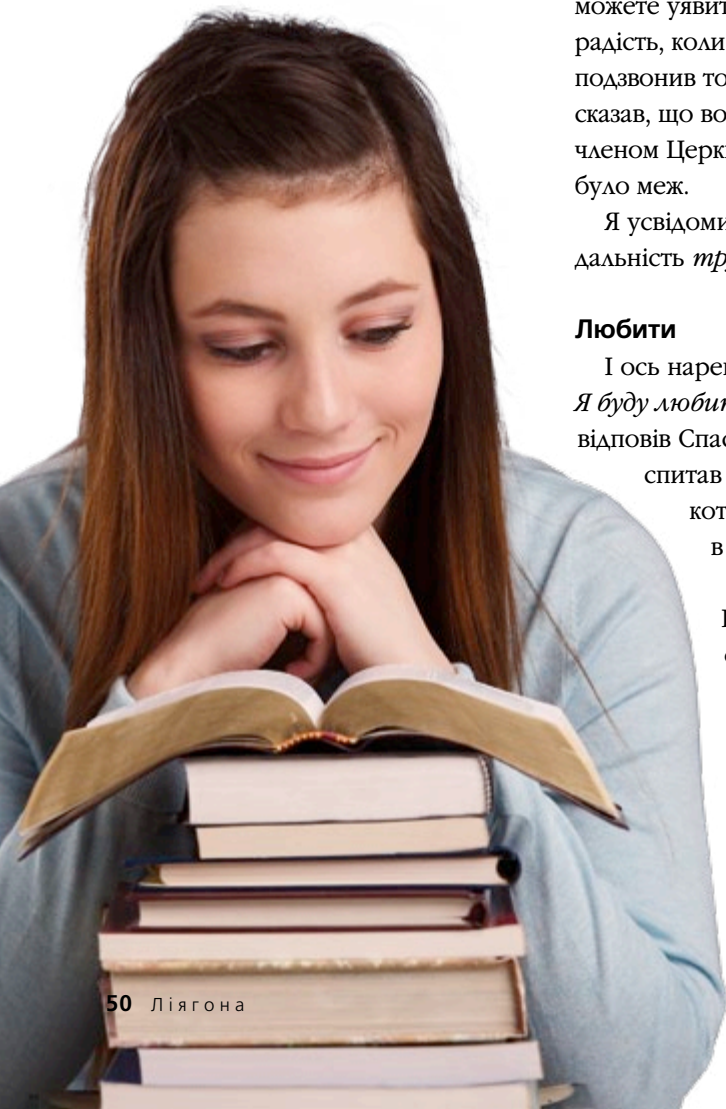
Чотири зобов’язання: *я буду слухатися, я буду навчатися, я буду трудитися, я буду любити*. Якщо ми будемо виконувати ці зобов’язання, то зможемо мати провід від Небесного Батька і відчувати справжню радість у своєму житті.

Вибір за вами, і вибір за мною, давайте ж пам’ятати, що наш вибір, наші рішення визначають нашу долю. Бог буде направляти вас у вашій рішучості служити Йому і виконувати Його заповіді, *якщо ви прислухаєтесь, якщо ви навчаєтесь, якщо ви трудитесь і якщо ви любите*. ■

З виступу на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга 16 січня 1973 р.

ПОСИЛАННЯ

1. William Shakespeare, *The Two Gentlemen of Verona*, ed. William George Clarke and William Aldis Wright, *The Great Books of the Western World* (1952), act 1, scene 2, line 31.

Як мені “стояти на святих місцях”, якщо навкруг мене стільки злочестивості, наприклад, у школі?

Щоб підготувати нас до важких часів, Господь наказав нам “стояти на святих місцях” (УЗ 45:32; див. також УЗ 87:8). Для цього нам потрібно жити гідно і мати Святого Духа з нами. Дух допомагатиме нам не піддаватися спокусам і негативному впливу. Існує кілька способів запросити Духа у ваше життя:

- Моліться. Починайте свій день з молитви, особливо моліться впродовж дня, коли навколо вас відчувається негативний вплив і в школі, і будь-де.
- Відвідайте семінарію і щодня вивчайте Писання. Вивчення доктрин з Писань допомагатиме вам бути сповненими світла та істини—“світло і істина залишають Злого” (УЗ 93:37).
- Приймайте причастя щотижня. Якщо ви вдумливо відновлюєте ваш завіт жити за євангелією, то ви отримуєте Господнє обіцяння мати з вами Його Духа.
- Живіть за нормами, викладеними у брошурі *Заради зміцнення молоді*. Ці норми допомагатимуть вам відстоювати святість.
- Будьте у тісних взаєминах зі своїми батьками. Підлітки, у яких хороші взаємини з їхніми батьками, значно сильніші у складних ситуаціях.

Ці поради зміцнять вас духовно. Вони допоможуть вам, коли ви опиняєтесь в ситуації, в якій панує злочестивість і якої неможливо уникнути, наприклад, у школі. Але для вас було б найкраще завжди, коли це можливо, уникати ситуацій, де панує злочестя.

Будьте благоговійними

Я дізнався, що ви можете робити місця навколо вас святими, бо те, *хто* ми є, важливіше за те, *де* ми є. У школі існує безліч спокус, але що насправді є важливим, так це благоговійно ставитися до Небесного Батька і докладати зусиль, щоб стати справжніми послідовниками Христа. У цьому випадку вам вдасться зробити свою школу святим для себе місцем, бо ви будете пам'ятати про Небесного Батька і нашого Спасителя.

Старійшина Охеда, 21 рік, Північна місія в Боготі, Колумбія

Вибирайте хороше, уникайте поганого

Я стараюсь уникати у своїй школі місць, де, я знаю, інші люди зазвичай роблять щось не те. Я також з уважністю вибираю тих, з ким сидітиму у класі чи за обідом, бо вони впливають на мої думки і вчинки. Але якими б обережними ми не були, усе ж час від часу ми бачимо або чуємо те, що є злочестям. Коли це трапляється зі мною, я швидко відвертаюсь і наспівую подумки якийсь гімн, щоб очистити свої думки. Також мені допомагають читання Писань і надихаючі бесіди з друзями. Ми не можемо завжди вибирати своє оточення, але можемо вибирати, як реагувати на нього.

Елайза А., 14 років, шт. Юта, США

Відстоюйте свою віру

Зробіть місце навколо вас святим. Оточіть себе друзями, які живуть за рекомендаціями з брошури *Заради зміцнення молоді*. Давайте знати іншим про ваші норми поведінки і просіть їх припинити недоречні розмови або виключити непристойну музику, коли ви знаходитесь поряд. Не бійтеся відстоювати свою віру.

Томас С., 15 років, шт. Джорджія, США

Будьте сильними й сміливими

Ми повинні бути сильними і сміливими. Ми повинні вибирати істину. Іноді це дуже важко, але якщо ми не будемо робити цього, то не будемо щасливими. Коли люди пропонують нам випити або

покурити з ними, нам потрібно бути сміливими, щоб відповісти “ні”. Ми можемо пояснити їм, що хочемо вибирати істину, тому й не робимо цього.

*Анастасія Н., 20 років,
Івано-Франківськ, Україна*

Шукайте Духа

У школі ми стикаємося з людьми, які не дотримуються наших норм. І все ж зі Святим Духом, який вказує нам шлях, ми здатні робити правильний вибір і подавати гарний приклад цим людям. Для нас важливо завжди “стояти на святих місцях”, щоб відчувати любов Небесного Батька. Один із способів для цього—шукати напарництва Святого Духа. Якщо ми вибираємо перебувати в атмосфері Божої любові, тоді будемо відчувати в серці велику радість, знаючи, що Небесний Батько задоволений нашими вчинками.

Гензен Н., 18 років, Замбоанга, Філіппіни

Ніколи не йдіть на компроміс

Кілька років тому я була однією з небагатьох членів Церкви у своєму класі. Люди вважали мене дивною, бо я віддано жила за всіма нормами Церкви. І ось одного дня я вирішила, що можу трошки порушити ці свої норми. Зробивши це, я відчула до себе більше уваги з боку інших. Але всього через кілька тижнів я відчула провину і звернулася до Господа з покайням. Він справді допоміг

мені, і мені довелося багато чим пожертвувати, але це було варто зробити! Я дійсно побачила, якими є благословення від життя за євангелією в школі. Нехай мене залишили друзі і зникла увага до мене, але я здобула повагу і щастя.

Саттон К., 15 років, шт. Техас, США

Думайте про храм

Найсвятіше місце, яке існує на землі,—це храм. Думки про нього допоможуть вам робити те, що є правильним, незалежно від обставин, в яких ви можете опинитися. Ви також можете покласти зображення храму так, щоб бачити його; це допомагатиме вам відчувати себе краще і мати силу не звертати увагу на те злочестя, що існує в школі.

Анхел Т., 18 років, Еквадор

Щоб отримати більше порад, ви можете переглянути наступні виступи з квітневої генеральної конференції 2013 р.: Даллін Х. Оукс, “Послідовники Христа” і Роберт Д. Хейлз, “Стійте міцно на святих місцях”, доступні на сайті conference.lds.org.

ЦЕ—ВАШ ВИБІР

“Ми вибираємо, де ми будемо. Бог дав нам свободу волі. Він не забере її від нас, і якщо я роблю те, що не є правильним, і ступаю на територію диявола, то я роблю це тому, що маю бажання і силу робити це. Я не можу звинувачувати когось; і якщо я вирішую виконувати Божі заповіді і жити так, як я повинен жити, і залишатися на Господній стороні від тієї лінії, я роблю це, бо повинен так робити, і за це я отримаю своє благословення. І це не буде результатом дій когось іншого”.

Президент Джордж Альберт Сміт (1870–1951), Учення Президентів Церкви: Джордж Альберт Сміт (2011), с. 198.

НАСТУПНЕ ЗАПИТАННЯ

“Моя мама на роботі цілий день. Як я можу поліпшити наші з нею стосунки?”

Надсилайте свої відповіді і, за бажанням, фотографію високої роздільної здатності до 15 вересня на liahona.lds.org, електронною поштою на адресу liahona@ldschurch.org або поштою (див. адресу на с. 3).

Відповіді можуть бути відредаговані для більш стислого і ясного подання інформації.

До свого листа чи електронного послання необхідно додати наступну інформацію й дозвіл: (1) повне ім'я, (2) дату народження, (3) назву приходу або філії, (4) назву колу або округу, (5) ваш письмовий дозвіл і, якщо вам менше 18 років, письмовий дозвіл батьків (можна в електронному вигляді) на публікацію вашої відповіді та фотографії.

СВІДЧЕННЯ НА СЕМІНАРІЇ

Карла Бріганте

Моя мама навчала мене євангелії ще з дитинства, але оскільки мій батько не був членом Церкви, то я завжди сумнівалась, чи йду правильним шляхом. Я ніколи не могла зрозуміти, чому мій батько так і не приєднався до Церкви, якщо вона й справді є істинною. І все ж мені подобалось відвідувати Початкове товариство і співати гімни. Також я любила, коли мама читала мені Писання, і поступово, потрошку я почала здобувати своє свідчення.

Коли я перейшла у Товариство молодих жінок, то поставила собі однією з найперших цілей ділитися своїм свідченням кожної неділі посту. Ділитися своїм свідченням стало для мене звичкою, і це зміцнило моє бажання розширити своє знання, коли я вже могла зареєструватися в семінарію.

Моїм першим курсом в семінарії був Старий Завіт. Того року я не тільки стала більше цінувати Старий Завіт і бути вдячною за нього, але й дізналась про важливість храмів і генеалогії.

Разом з іншими студентами нашого приходу я залучилась до сімейно-історичної роботи. Ми знайшли сотні імен і у нас виникла надзвичайно велика любов до людей, про яких ми майже нічого не знали—лише їхні імена та інша обмежена інформація. І хоч я знала, що робота, яку ми виконували, була важливою, усе ж час від часу я відчувала зневіру й розчарування. Я працювала для того, щоб можна було виконати роботу за людей, яких я не знала, а ось до свого батька я достукатися не могла. Він не розумів важливості

того, що я робила. Я продовжувала молитися і поститися, щоб зворушити його серце.

Наступного року ми вивчали в семінарії Новий Завіт. Якось вранці, прокинувшись, я почала читати про Спасителя у Гефсиманії. Сльози покотилися у мене з очей, коли я усвідомила, що краплі крові в Нього виступили і через мене. Як же я хотіла ніколи більше не грішити! На думку прийшли слова Ісаї, які ми вивчали минулого року: “Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був,—кара на Ньому була за наш мир” (Ісаїя 53:5). Коли я читала про розп’яття і воскресіння, до моєї кімнати увійшла мама. Я поділилася з нею своїми почуттями, своїм свідченням і бажанням, щоб батько знав, про що я дізналась в семінарії.

Моє свідчення продовжувало зростати й наступного року, коли

ми читали Учення і Завіти. Я набула свідчення про те, що Джозеф Сміт був пророком. Я також вирішила наслідувати його приклад і запитати Бога, чи істинною є Церква. І хоч у серці я була переконана в цьому, одного дня по обіді я залишилась сама і щиро помолилась. І коли я молилась, я усвідомила, що свідчення, про яке прошу, я вже здобула, вивчаючи Писання і відвідуючи семінарію.

Того року Господь відкрив мій розум і моє серце, і я зрозуміла Учення і Завіти, як ніколи до цього. Я також дізналась про велику цінність душ (див. УЗ 18:10–16) і почала ділитися своїм дедалі міцніючим свідченням з тими, хто не знав про євангелію, у т.ч. й зі своїм батьком.

Я знала, що вивчення Книги Мормона впродовж останнього семінарського року також зміцнить моє свідчення. І дійсно, коли я вивчала

її, то відчувала любов Небесного Батька до мене. Ті історії настільки надихали мене, що мені тільки й хотілося читати Книгу Мормона. Я почала брати Книгу Мормона у школу і читала її, коли був вільний час. Я також почала обговорювати прочитане зі своїм батьком.

Одного дня після нашої розмови з батьком про євангелію я закликала його прочитати всю Книгу Мормона. Я свідчила йому, що він, як і я, зможе отримати свідчення.

Я рада сказати, що мій батько прочитав Книгу Мормона. І коли він її прочитав, то вже знав, що Церква—істинна, і з часом був охрищений! Тепер моя сім’я готується до запечаткування у храмі. Я знаю, що відвідування семінарії і читання Писань допомогло мені здобути своє власне свідчення, і я знаю, що це благословляє сім’ї. ■

Автор живе в Сан-Паулу, Бразилія

ЧОМУ ХРАМОВИЙ ШЛЮБ?

У Церкві ми багато говоримо про храмовий шлюб.
Чи замислювалися ви коли-небудь, чому?

Останнім часом було багато розмов про шлюб: що таке шлюб, чому він існує, яку роль він відіграє у суспільстві. У церкві ми дуже багато говоримо про храмовий шлюб. Ви знаєте, це важливо, бо ви чули про нього з самих перших уроків про євангелію: чи коли були в класі “Сонячний промінь”, чи коли стали наверненими в юності.

Однак дехто з вас задумується: “А чому?” Для вас це може бути більше, ніж запитання про те, що таке храмовий шлюб взагалі. Вам хочеться знати—серцем, а не просто розумом,—чому ми повинні так багато трудитися, щоб одружитися у храмі, особливо коли здається, що шлюб—як поняття й інституція—слабне у суспільствах по всьому світу.

Що ж, почнемо з учення про сім’ю.

Учення про сім’ю

Ми вживаємо слово *вчення*, аби допомогти у визначенні багато чого, що існує в Церкві. Наприклад, у Путівнику по Писаннях *учення Христове* визначено як “принципи і доктрини євангелії Ісуса Христа”¹. То, що ж ми маємо на увазі, говорячи про учення про сім’ю або учення про вічний шлюб?

У документі “Сім’я”: Проголошення світові” сказано: “Шлюб між чоловіком і жінкою встановлено Богом

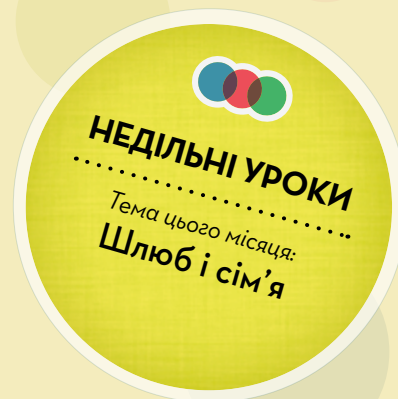
і ... сім’я є центральною частиною Творчого плану для вічної долі Його дітей”². Іншими словами, коли ми говоримо про те, чому ми тут, на землі, і про те, чого нам призначено досягнути і ким стати, то все це пов’язано з ідеєю, що ми є частиною сім’ї і можемо одружуватися та створювати нові сім’ї.

У Проголошенні про сім’ю також сказано: “Божественний план щастя надає можливість продовження сімейних стосунків після смерті. Священні обряди й завіти, які можна отримати у святих храмах, дають можливість людям повернутися в присутність Бога, а сім’ям—об’єднатися навічно”³.

Але що стається з нашими сім’ями, коли ми помираємо? Якщо ви перебуваєте в шлюбі за законом вашого штату або вашої країни, чи буде цей закон чинним над вами, коли ви помрете? Ні, бо ті закони встановлено людиною і вони чинні над вами лише доти, доки ви живете під ними. Для того, щоб шлюбні стосунки продовжувалися після смерті, такі шлюби повинні бути запечатані у належному місці і владою, яка триває у вічностях. Таким місцем є храм, а такою владою є священство (див. УЗ 132:7, 15–19). Вибираючи храмовий шлюб і дотримання тих завітів, ви тим самим вибираєте можливість жити вічно зі своїм чоловіком або своєю дружиною.

Чому ми про це турбуємось?

Можливо, ви вже знаєте це вчення, але й досі ставите запитання: “А чому ще він такий важливий?” Можливо,

ПРИЄДНУЙТЕСЯ
ДО РОЗМОВИ

воно не стосується розуміння цього вчення. Можливо, це питання просто більше стосується того, що означають шлюб і сім'я для вашого серця. Проста відповідь така: найбільше щастя і найбільша радість може прийти до нас, якщо ми живемо за євангелією, укладаємо храмовий шлюб і підтримуємо його.

На квітневій генеральній конференції 2013 р. старійшина Л. Уїтні Клейтон, з президентства сімдесятників, пояснив це таким чином: "Жодні інші стосунки не принесуть такої радості, не зроблять так багато добра і не сприятимуть особистому

вдосконаленню з такою силою"⁴.

Ми також знаємо, що "щастя в сімейному житті найпевніше досягають, коли воно засновано на вченнях Господа Ісуса Христа"⁵.

Якщо ви думаєте про шлюб, то будете витрачати багато часу у своєму житті, готуючись до великих змін, що приходять разом з ним. Це хрищення, перехід з Початкового товариства в Товариство молодих чоловіків або Товариство молодих жінок, відвідування храму, участь у дослідженні історії своєї сім'ї і храмові обряди для ваших предків. Для молодих чоловіків

Упродовж серпня ви будете вивчати, що таке шлюб і сім'я у ваших кворумах священства, на уроках Товариства молодих жінок та Недільної школи. Одним з важливих учень стосовно сім'ї є вчення про те, що завдяки храмовому шлюбу сім'я може бути запечатаною разом і залишатися сім'єю після воскресіння.

Прочитавши цю статтю, подумайте, як би змінилось життя, якби ви могли бути запечатаними зі своїм чоловіком (свою дружиною) у храмі. Також подумайте про те, як це впливає на ваш вибір сьогодні і що ви робите, щоб підготуватися до храмового шлюбу. Запишіть свої почуття, і ви можете поділитися ними з іншими, свідчаючи вдома, у церкві або в соціальних мережах.

це отримання священства і послідовне отримання його чинів. Для молодих жінок це перехід з класу в клас Товариства молодих жінок. Це закінчення середньої школи або подібних навчальних закладів. Тепер місіонери можуть відбувати на місію у віці 18 або 19 років. Треба підготуватися до дуже багато чого і сподіватися на дуже багато чого.

Але найважливіший завіт, до якого ми готуємося,—це запечаткування у храмі. Коли люди в сім'ях живуть за планом щастя і дотримуються храмових завітів, то вони відчують справжню радість.

Евангелія—це те, заради чого є життя. Вона—єдина причина того, чому ми тут. Якщо ми йдемо шляхом евангелії, то він веде нас до радості. І цей шлях веде до храмового шлюбу—чи в цьому житті, чи у прийдешньому. Жодне благословення не буде забрано від вірних дітей Батька.

Старійшина Брюс Р. Мак-Конкі (1915–1985), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав так: “Найважливініше, що може зробити святий останніх днів у цьому світі,—це одружитися з належною людиною, у належному місці, належною владою”⁶. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Путівник по Писаннях, “Учення Христове”, scriptures.lds.org.
2. “Сім'я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 129.
3. “Сім'я”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 129.
4. А. Уїтні Клейтон, “Шлюб: дивіться і навчайтеся”, *Ліягона*, трав. 2013 р., с. 83.
5. “Сім'я”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 129.
6. Bruce R. McConkie, “Agency or Inspiration?” *New Era*, Jan. 1975, 38; див. також Thomas S. Monson, “Whom Shall I Marry?” *New Era*, Oct. 2004, 6.

РАДІСТЬ У ШЛЮБІ

Серед радощів шлюбу:

Довіра і підтримка.

Одружившись, ви маєте поряд людину, яка буде піднімати вам настрій і заохочувати робити те, що є правильним, яка буде щодня надихати вас, яка буде ділити з вами радість і горе.

Діти. Велика радість приходить від того, що вам довірено турбуватися і берегти дітей Небесного Батька.

Спільне життя. Це таке велике благословення брати участь в житті іншої людини, а з часом і в житті дітей. Успіхи ваші і вашого подружжя стають успіхом сім'ї. Спільні спогади додають життю глибшого значення.

Порада. Ваш чоловік (чи дружина) може давати вам хорошу, чесну пораду, і ви можете прийняти її з довірою, знаючи, що її дає людина, яка серцем бажає вам лише найкращого.

Сила. Двоє сильніші за одного. Ви можете зміцнювати одне одного і допомагати одне одному, щоб повніше жити за евангелією.

Сміх. Якщо ви знаєте когось настільки добре, і якщо ви по-справжньому довіряєте одне

одному, то ви будете насолоджуватися життям зі сміхом і гумором.

Любов. Якщо вам кажуть щодня, що вас люблять, то це дивовижним чином поновлює сили і підкріплює.

Служіння. Служіння одне одному приносить велику радість, але ще більшу радість воно приносить, коли ви служите тому, кого любите.

Дружба. У вас буде поряд людина і в радісні, і у важкі часи.

Довіра. Відрадно знати, що у вас є людина, яка завжди хоче для вас найкращого і що їй ви можете довіритися без жодного страху.

Фізична й емоційна близькість. Шлюб—це унікальні відносини, в яких Господь об'єднує двох людей у вічних стосунках, чиїми цілями є єдність, згуртованість і радість.

Вибір: не розпускати ПЛІТКИ

Брет Шактерл

Будучи старшокласником, я зголосився увійти в групу технічної підтримки, де, допомагаючи у створенні щорічної музичної вистави нашої середньої школи. Ця подія залишила один з найкращих спогадів про той рік, тому що це було весело і я багато чому навчився. Мені також сподобалось працювати з людьми, яких зустрів.

Але найважливішим, чого я навчився, було те, чого я не очікував.

Щоб технічна команда могла нечутно спілкуватись між собою, ми користувались радіонавушниками. Ми також використовували їх, щоб розповідати анекдоти, вести розмови, навіть співати один одному, щоб розважати себе під час довгих репетицій.

Але спочатку, коли ми тільки-но почали користуватися навушниками, це для мене не було так вже й зручно. Спершу я був у захваті. Потім дехто почав пліткувати про акторів, які проводили репетицію на сцені. Я намагався не звертати уваги на ехидні зауваження та образливі коментарі, але з продовженням розмови плітки стали більш брутальними і більш огидними.

Я вже не міг слухати деякі з тих коментарів, однак боявся виявити новим друзям своє невдоволення. Краще б я це зробив, однак терпів їхні жарти і врешті-решт спокусився: почав сміятися і додавати власні

коментарі. Я почав виправдовуватися тим, що це було весело. Ніхто, крім технічної команди, не чув мене, і я не хотів виділятися серед людей, що були навколо мене.

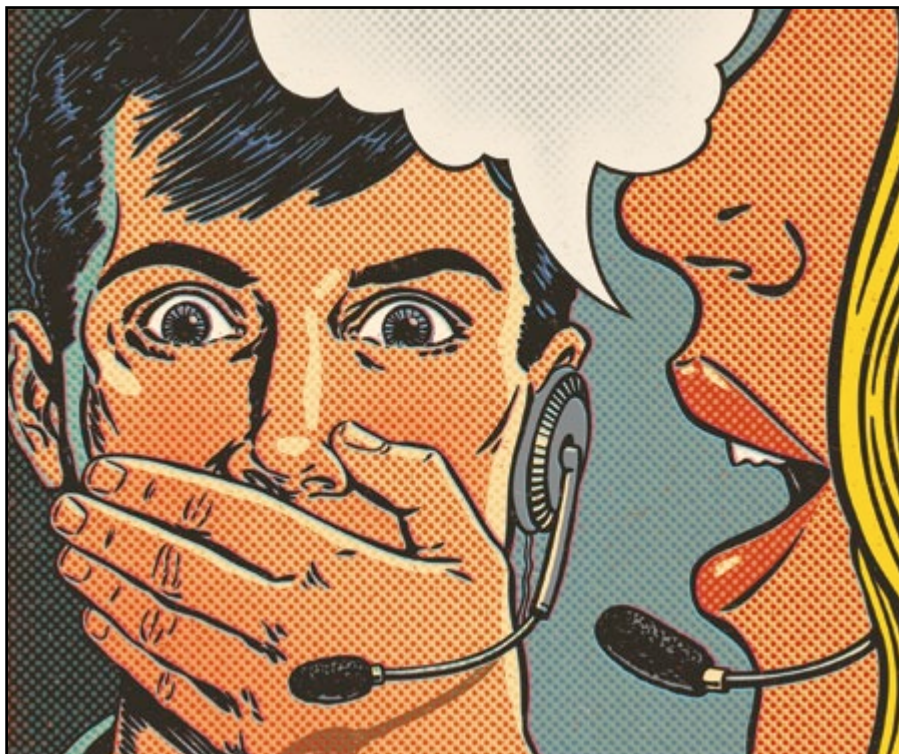
І все ж я знав, що лихословити про тих, хто був на сцені, було неправильно, тому вирішив не пліткувати.

Після репетиції нам стало відомо: усе, що ми говорили по радіосистемі, трансливалося за куліси. Усі бачили, а то й більше акторів чули наші розмови. Дехто розгнівався, хтось засмутився або збентежився. Ніхто не був вражений.

Пізніше, у розмові з однією з моїх подруг про те, що сталося, вона сказала: "Кожний знає, що ти б ніколи не сказав нічого подібного". Її слова шокували мене, і я усвідомив, який важливий вибір я зробив. Якби я теж почав з ними пліткувати, то що б сказали про мене? Що б сказали про Церкву?

Я вдячний за вибір, зроблений мною у тому темному, маленькому театрі, про який, я думав, інші навіть і не знали, бо він відкрив мені благословення дружби, миру, довіри, які б я втратив, якби вибрав пліткувати. ■

Автор живе у шт. Вашингтон, США

Ми “ГОВОРИМО” про це

Слова, які ми вживаємо, відображають почуття нашого серця і те, ким ми є насправді.

Коли я служив єпископом, до мене в офіс прийшов на співбесіду один чудовий молодий чоловік. Під час нашої розмови він сказав, що єдиною його великою проблемою було те, що він лаявся. Він постійно чув вульгарну мову навкруг себе і також почав казати лайливі слова. Він сказав, що намагався припинити це, однак безуспішно, і хотів, аби хтось порадив, як йому перестати казати погані слова.

Я відразу подумав про поради, подібні до тих, що вміщені в брошурі *Заради зміцнення молоді*: “Якщо ви набули звички вживати мову, яка не узгоджується з даними нормами—зокрема, лаятися, висміювати, розпускати плітки або промовляти гнівні слова до інших людей—ви можете змінитися. Моліться про допомогу. Просіть вашу сім’ю і друзів про підтримку в бажанні вживати чисту мову”¹. Я хотів би, щоб ця порада з брошури *Заради зміцнення молоді* була доступна в той час.

З досвіду моєї юності

Я розповів цьому молодому чоловіку про власний досвід, коли в юності я перебував серед людей, які часто казали неприйнятні слова. Здавалося, що всякий раз, коли я чув якусь ненормативну лексику,

Ларрі М. Гібсон

Перший радник
у генеральному
президентстві Товариства
молодих чоловіків

ці слова входили в мій розум легше, ніж хороші думки, які я хотів би мати. Один чудовий провідник священства сказав мені, що розум подібний до дивовижного пристрою для зберігання даних і що ми можемо видаляти непотрібні думки, якщо швидко записуємо замість них те, що є гідним похвали.

Ми з другом вирішили зробити саме так. Ми вивчили на пам'ять два гімни "Мое спасіння—Ти" (*Гімни*, № 45) і "Дай святості більше" (*Гімни*, № 66), а також тринадцяте уложення віри. Ми домовились: якщо хтось із нас скаже щось недоречне, то відразу заспіваємо один з цих гімнів або процитуємо це уложення віри.

Ми швидко зрозуміли, що не хочемо співати гімни вголос у певних місцях. Це нас надто вже бентежило! Тому ми цитували тринадцяте уложення віри, наголошуючи на частині: "Якщо є щось чеснотне, чудове, славнозвісне, гідне похвали—ми прагнемо цього". І це давало результат! Ми виявили, що коли повторюємо це, неналежні думки зникають. Замінивши одне слово, ми також створили простий девіз: "Ми *кажемо* про це!" Коли хтось із нас казав цю фразу, ми думали: "А мої слова чеснотні, чудові, славнозвісні, гідні похвали?" (див. Уложення віри 1:13). Якщо вони такими не були,

ми знали, що нам належить ще старанно попрацювати, щоб вони були такими.

Що ми можемо робити

Ми живемо в такий час, коли існує багато чого богохульного, грубого і вульгарного. Здається, майже неможливо повністю захистити себе, щоб не чути або не бачити того, чого б нам хотілось уникнути. Головне для нас—бути впевненими, що ми не стаємо передавачами того, що є богохульним, грубим чи вульгарним. Павло, мабуть, так і думав, коли сказав: "Нехай жадне слово гниле не виходить із уст ваших" (Ефесянам 4:29).

Я помітив, що дехто з молоді використовує ненормативну лексику, вважаючи, що це допомагає їм бути такими, як усі, а інші використовували її, бажаючи виділитися. Справді, здається, що саме такими і є основні причини того, чому молодь сповзає до цієї звички.

Мене найбільше вражає та молодь, яка "наважується відрізнятись від інших"², як той молодий чоловік, чий друг, що не належав до Церкви, постійно вживав погані слова. Щоразу, коли цей друг лаявся, юнак по-доброму просив його не робити цього. З часом цей друг припинив вживати погані слова. Він настільки

був вражений своїм другом і тим, як той жив, що захотів більше дізнатись про Церкву. Невдовзі він був охрищений.

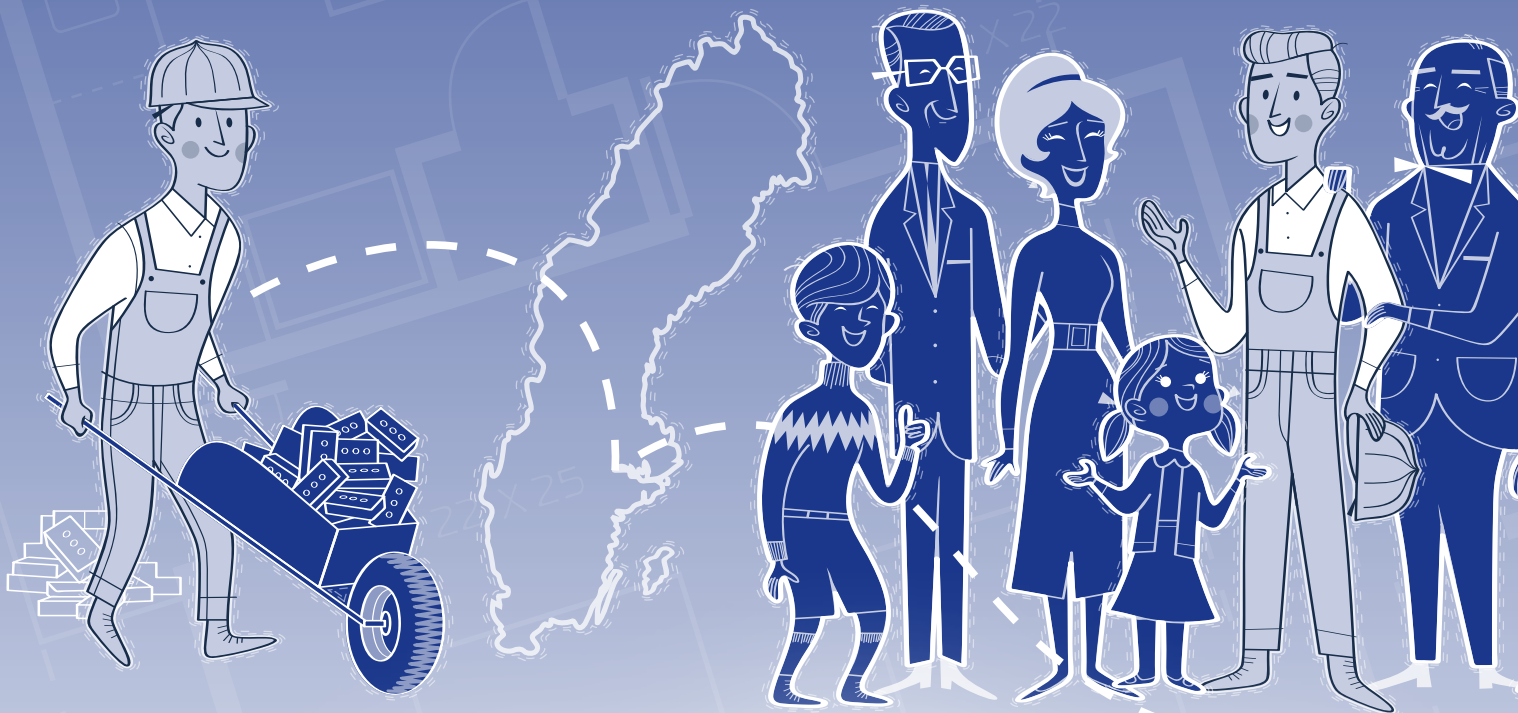
Що ми відчуваємо у своєму серці, про те й думаємо, а про що думаємо, про те й говоримо. Тому, справді, слова, які ми вживаємо, відображають почуття нашого серця і те, ким ми насправді є.

Як добре сказано у брошурі *Заради зміцнення молоді*: "Чиста та інтелігентна мова є проявом яскравого та добродійного розуму. Культурна мова, яка надихає, захоплює та підносить інших, запрошує до вас товариство Духа"³.

Кожний з нас може насолоджуватися благословеннями *завжди* мати Духа з нами, як це обіцяється, коли ми приймаємо причастя у кожний Суботній день. Це буде залежати від нас—від того, як ми діємо, що ми робимо, і, так, навіть, що ми кажемо. Я сподіваюсь, що ми будемо казати наші слова не для того, щоб лаятись чи розпускати плітки, а щоб показати себе послідовниками нашого Спасителя, Самого Ісуса Христа. ■

ПОСИЛАННЯ

1. *Заради зміцнення молоді* (брошура, 2011), с. 21.
2. А. Том Перрі, "Традиції збалансованого, праведного життя", *Ліягона*, серп. 2011, с. 33; *Ensign*, Aug. 2011, 49.
3. *Заради зміцнення молоді*, с. 20.

ПРАЦЯ СЛУЖІННЯ ТА ДУХОВНА САМОСТІЙНІСТЬ

Благословення наполегливої праці і служіння не обмежуються лише мирською допомогою.

**Старійшина
Пер Г. Малм**
Сімдесятник

Класти цеглу у 16

Надзвичайно важливо навчитися наполегливо працювати в юні роки. Тяжка фізична праця є частиною життя. Я засвоїв цей урок в юності, коли мене покликали на особливу місію церковного служіння—допомогати будувати будинки зборів. Мені було лише 16 і я щойно закінчив школу. Мене призначили працювати в бригаді мулярів. То була нелегка праця, але мені це подобалося.

Нас поділили на групи і ми подорожували зі Швеції, де я жив, до кількох прилеглих країн. У кожному місці ми, за домовленістю, зупинялися у якогось члена Церкви з місцевого приходу. Мене вразила готовність хороших, надійних членів

Церкви відкривати свої домівки і допомагати усім необхідним. Навіть якщо їхній достаток не був великим, вони бажали служити.

Більшість молодих чоловіків, покликанних на ці місії церковного служіння, були старшого віку, але мені було 16. Пізніше, у 19 років, я служив на місії, де проповідував. Коли ми з братом отримали покликання, наш батько підійшов до нас і сказав: “Хоча це, можливо, перерве ваше навчання, але я хочу, щоб мої сини з раннього віку навчилися служити в Церкві. Отримавши цей досвід, ви закладете основу вашої життєвої позиції”. Сьогодні прийняття покликання служити на місії повного дня є пріоритетом для молодих чоловіків.

Коли я отримав покликання служити на цій місії, я трохи нервував, але, не вагаючись, прийняв його. Мене змалечку навчали казати “так” на прохання служити у будь-якій ролі у виконанні роботи Господа. Тому відчуття радості було більшим, ніж нервування. Побудова будинків зборів для Церкви була чудовим досвідом.

Отримання свідчення і самостійність

Я знаю, що коли ми служимо іншим, ми розвиваємо свідчення про євангелію і любов до неї. Коли в молодості я був далеко від сім'ї, я зрозумів, що маю взяти на себе відповідальність за своє життя—не лише фізично, але й духовно. Я також навчився дійсно прислухатися до підказок Духа і виконувати їх.

Але ті почуття і ця здатність прийшли до мене не лише, коли я служив на місії церковного служіння. Моє свідчення і бажання служити почалися до того. В юні роки я був сором'язливим і мені навіть було важко розмовляти через мою невпевненість. Але поступово, у міру того, як я занурювався у служіння, мене крок за кроком було зміцнено. У мене були можливості навчатися, служити і зростати через покликання і доручення у нашій філії. Я почав завзято працювати (див. УЗ 58:27). Я зрозумів, що у житті

кінець буде не таким, яким був початок; точною відліку послужить момент, коли ви почнете змінювати життя.

Обіцяння допомоги нам

Для того, щоб ця зміна відбулася, слід завжди пам'ятати про те, хто ми. Усі ми сини і дочки Небесного Батька. Кожен з нас народився з обіцянням: коли ми укладаємо завіти і залишаємося вірними їм і робимо все можливе в наших обставинах, з нашими талантами і здібностями, тоді ми повернемося до нашого Небесного Батька з честю. Це частина нашого вічного майбутнього, і нам слід завжди пам'ятати, що ми не самі. Небесний Батько дасть нам силу і здатність гідно зустрічати наші виклики.

Саме через досвід, отриманий в моєму житті через служіння у ранньому віці, я почав зміцнювати власну впевненість у Господові. Вірш з Учення і Завіти 121:45 заохочує нас зміцнювати нашу “впевненість у присутності Бога”. Коли ви візьмете участь у служінні Господу, ви відчуєте Його Духа, ви відчуєте Його любов, і ви зрозумієте, що хоча життя—це випробування, ви не самі. Якщо ви живете праведно і служите, вам буде дана сила, яка перевищуватиме вашу власну. ■

Старійшина
Джеффри Р.
Холланд

З Кворуму Дванадцятьох Апостолів
Члени Кворуму
Дванадцятьох Апостолів покликані як
особливі свідки Ісуса Христа.

Чому важливо НЕ ЗАЗДРИТИ ІНШИМ?

Ми не змагаємось одне з одним, щоб побачити, хто з нас найзаможніший, найобдарованіший, найкрасивіший або навіть найблагодословенніший.

Насправді ми змагаємось з гріхом.

Жадібність, показні образи або бажання засмутити інших не покращують ваш характер.

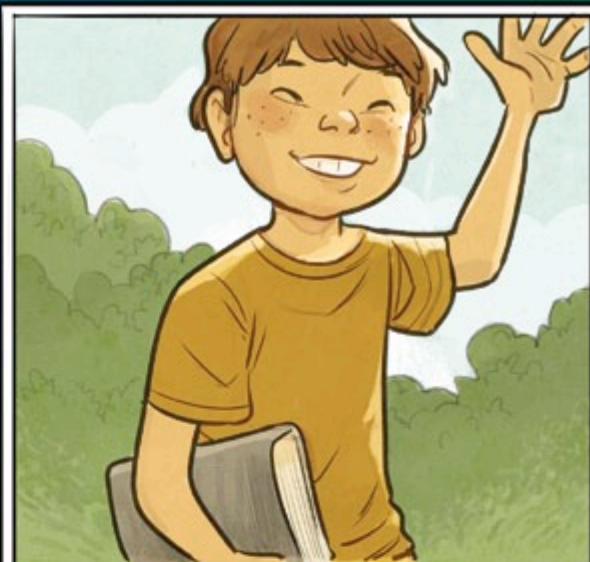
Будьте добрими і будьте вдячними за те, що Бог добрий. І ви будете щасливі в житті.

Картки з посиленнями на уривки з Писань

Писання можуть допомогти нам у щасливі часи і в складні часи. Виріжте ці картки і помістіть їх у ваші Писання. Ви також можете записати на кожній картці ваші власні улюблені уривки з Писань!

Коли мені страшно ...

Коли я відчуваю щастя ...

Коли мені самотньо ...

**Коли мені треба додати
сміливості ...**

**Я МОЖУ
ПРОЧИТАТИ ...**

• Псалми 118:24

• Іван 13:17

• Алма 26:35

• _____

**Я МОЖУ
ПРОЧИТАТИ ...**

• Ісус Навин 1:9

• 2 Царів 6:14–17

• Учення і Завіти 50:41–43

• _____

**Я МОЖУ
ПРОЧИТАТИ ...**

• Даниїл 6

• 1 Нефій 3:7

• Алма 56:44–48

• _____

**Я МОЖУ
ПРОЧИТАТИ ...**

• Ісая 41:10

• 3 Нефій 17:18–25

• Учення і Завіти 84:88

• _____

Альпаки вирвалися на **ВОЛЮ!**

Ця остання альпака не бажала рухатися з місця. Що я мав робити?

Ромні П., 12 років, Каліфорнія, США
*“Небесний Батьку, я молюся, на-
 правляй і захищай мене щодня”*
(“Heavenly Father, Now I Pray,”
Children’s Songbook, 19).

Минулого літа я працював у сусідки. У неї величезна ферма з альпаками поряд з її садом, де росли волоські горіхи. Альпаки схожі на лам, але меншого розміру.

Моя робота полягала в тому, щоб кожного дня вичищати їхні

стійла. Ця робота мені подобалася, хоча й була нелегкою.

Одного жаркого літнього дня я прийшов пополудні, але сусідки не було. Хоча то не була проблема. Вона вже попередила мене, що я можу вичищати стійла коли забажаю, навіть якщо її не буде вдома.

Поки я прибирав, одна з альпак збила ворота. Протягом кількох секунд усі 14 альпак вибігли на подвір’я і в сад! Я не

міг у це повірити! Мені стало погано. Як же я зможу сам повернути їх?

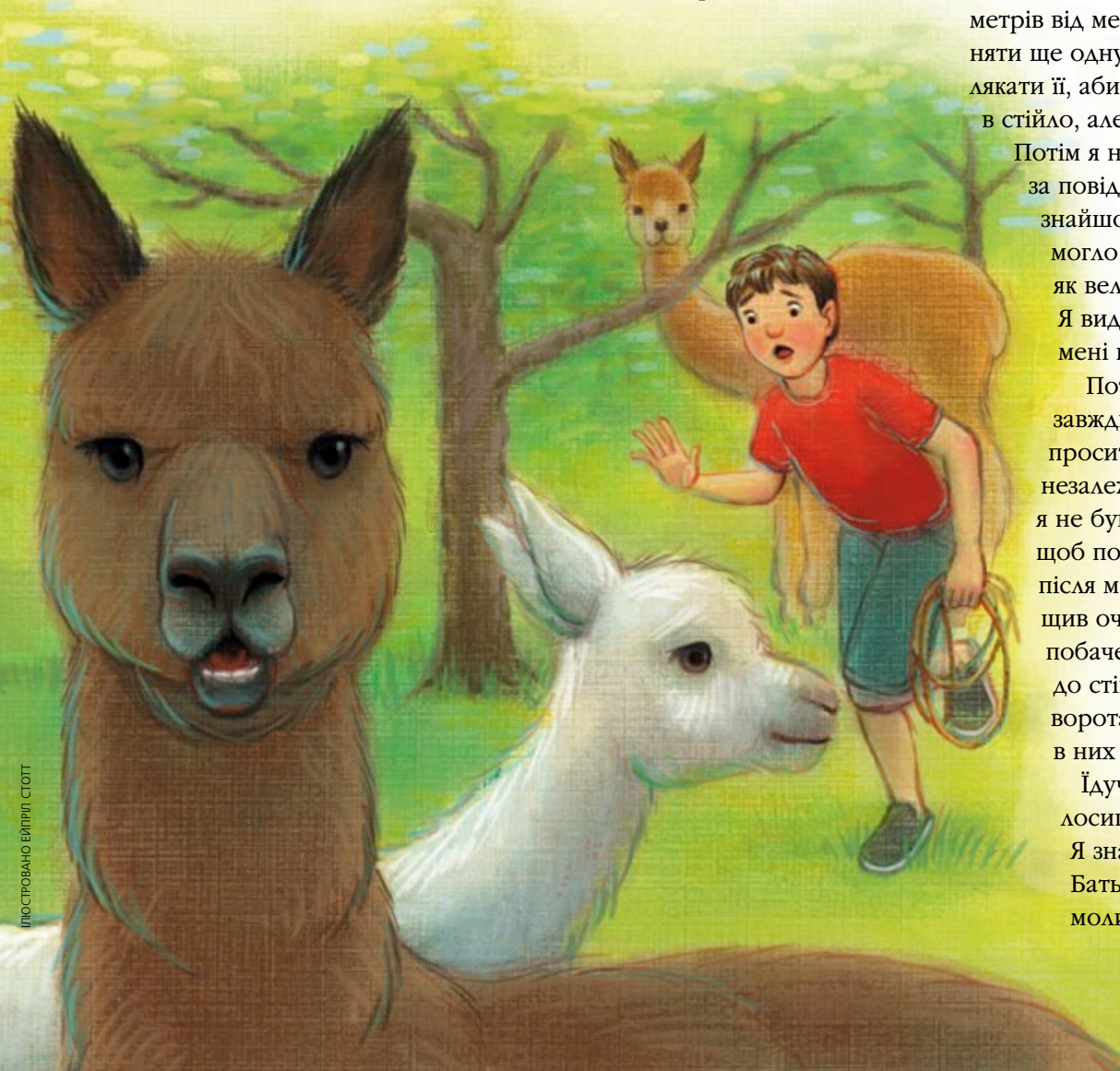
Я почав збирати їх так швидко, як тільки міг, заганняючи одночасно по одній-дві тварини. Через п’ятнадцять хвилин моє серце вискакувало від біготні, але зрештою остання зайшла у стійло. Ура!

Потім я озирнувся і побачив вагітну альпаку, яка лежала біля плодового дерева на відстані 9 метрів від мене. Ох! Треба загнати ще одну. Я намагався налякати її, аби вона повернулася в стійло, але вона не рухалася.

Потім я намагався тягти її за повіддя і мотузкою, які знайшов у гаражі. Не допомогло. Вона лежала там, як величезна купа цегли. Я видихнув у відчаю. Що мені ще спробувати?

Потім я згадав, що завжди є можливість попросити про допомогу, незалежно від того, де б я не був. Я став на коліна, щоб помолитися. Одразу після молитви я розплющив очі і не міг повірити побаченому. Альпака йшла до стійла сама. Я відкрив ворота і вона прямісінько в них увійшла.

Їдучи додому на велосипеді, я усміхався. Я знав, що Небесний Батько відповів на мою молитву. ■

*Прийдіть і подивіться
на важливе місце
в історії Церкви!*

Прогулянка по НАВУ

Дженніфер Медді

Коли ви проходите вулицею, під ногами легенько здіймається пил. Ви можете побачити, як на річці Міссісіпі витанцьовує сонце. Потім повз вас, цокаючи, проходить кінь, який тягне візок. Може ви потрапили в минуле? Ні, ви стоїте на вулиці Парлі в Наву, шт. Іллінойс.

У 1839 році Пророк Джозеф Сміт і перші члени Церкви заснували Наву і побудували красиве місто й храм. Вони жили тут до середини 1840-х років, коли почали свою подорож на захід.

**Святі навіть
виготовляли
свої особливі
гудзики.**

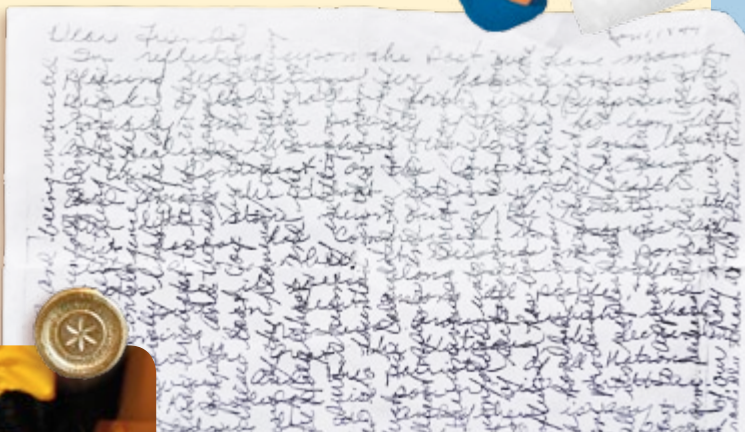
**Слово Наву в перекладі
з гебрейської означає
"красиве місце". В Наву
були красиві сади, цегляні
будинки і зелені поля.**

ФОТОГРАФІЯ ДЖЕННІФЕР МЕДДІ. ІЛЮСТРАЦІЇ ЛОРИ АНДРОС

Багато будівель в Наву були відбудовані. Місіонери, вбрані в одяг 1840-х років, розповідають відвідувачам про перших святих Відновлення. Ви можете скуштувати імбирне печиво у пекарні Сковіла або подивитися, як у взуттєвій майстерні виготовляється взуття.

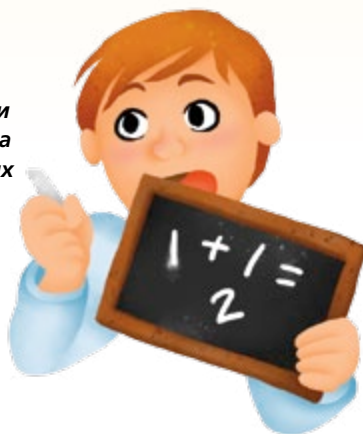
Папір і поштові послуги були дорогими, тому люди писали свої листи "перехресним письмом". Спочатку вони писали звичайним способом, потім повертали аркуш паперу і писали поперек написаного. Спробуйте самі і подивіться, чи зможете прочитати написане вами!

Треба було задіяти три людини, щоб виготовити мотузку способом, яким це робили піонери!

У школі діти писали крейдою на грифельних дошках.

Щоб виготовити свічку, камінець обмотували мотузкою і багато разів занурювали у жир тварин.

Храм в Наву стоїть на пагорбі над містом і річкою. Прочитайте більше про храм у випуску наступного місяця!

Світло цієї лампи створювало на стінах і стелі цікаві візерунки.

Небесний Батько чує мої молитви й відповідає на них

Ви можете скористатися цим уроком і вправою, щоб дізнатися більше про тему Початкового товариства на цей місяць.

Чи була у вас коли-небудь проблема, яка вас дуже непокоїла? В Алми та його місіонерських напарників була. Вони намагалися навчити зорамійський народ про Ісуса Христа, але зорамійці не хотіли їм вірити. Зорамійці вважали себе кращими за інших. Коли вони молилися в церкві, вони виходили на високе підвищення, яке називалося Рамеумптом і кожного разу промовляли ту саму молитву.

Алма вирішив помолитися про допомогу. Він розповів Небесному Батькові про сум, який він відчував

через те, що зорамійці були такі гордовиті й невіруючі. Він попросив Небесного Батька утішити його і його напарників і дати їм силу у нелегкій місіонерській роботі.

Небесний Батько відповів на молитву Алми. Він утішив Алму та його напарників і допоміг їм почуватися сильними. (Див. Алма 31).

Небесний Батько завжди чує наші молитви і відповідає нам різними способами. Його відповіді, можливо, не завжди приходять негайно або у той спосіб, в який ми очікуємо, але Він завжди відповідає нам, оскільки Він любить нас. ■

ЗАПРОШЕННЯ ДО ОБГОВОРЕННЯ

Які ви знаєте інші історії з Писань, де люди молилися й отримували відповіді? Ви можете сім'єю прочитати одну з цих історій й обговорити деякі із способів, якими Небесний Батько відповідає на наші молитви.

Як Небесний Батько відповідав на ваші молитви і як ви розпізнавали Його відповіді? Які у вас є проблеми зараз, про які ви б могли помолитися?

ПІСНЯ ТА УРИВОК З ПИСАНЬ

- "Молитва дитини", *Збірник дитячих пісень*, с. 6.
- Учення і Завіти 112:10.

МОЛИТВИ З ПИСАНЬ

Далі подаються приклади людей з Писань, які молилися про допомогу для вирішення різних проблем й отримували відповіді. Знайдіть у кожній колонці клітинки, які стосуються однієї історії. Скористайтеся посиланням на уривок з Писань, вказаним біля кожної ілюстрації.

ХТО МОЛИВСЯ

ЧОМУ ВІН АБО ВОНА МОЛИЛИСЯ

ЩО ВІДБУЛОСЯ

Цариця Естер
(Естер 4–7)

Вони боялися, що їхню мову буде змінено і вони не зможуть зрозуміти один одного.

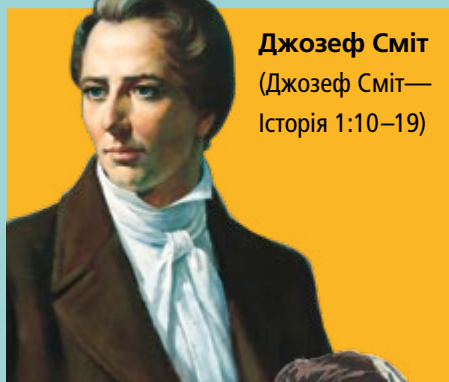
Небесний Батько сказав йому, як виготовити знаряддя і побудувати корабель.

Нефій
(1 Нефій 17:7–17;
18:1–4)

Він хотів дізнатися, до якої церкви йому слід приєднатися.

Цар дозволив їй жити і вона вмовила його врятувати її народ.

Джозеф Сміт
(Джозеф Сміт—
Історія 1:10–19)

Їй треба було вмовити царя захистити її народ від знищення, але її могли вбити за те, що вона прийшла до нього без запрошення.

Господь змилостивився над ними і не змінив їхню мову.

Брат Яреда і його сім'я
(Етер 1:33–37)

Йому треба було побудувати корабель, щоб переправити сім'ю до нової землі, але він не знав, як його побудувати, і у нього не було необхідних інструментів.

Небесний Батько й Ісус Христос явилися йому і сказали не приєднуватися до жодної з церков.

Привіт! Я Уїлл з Тайваню

Чи є у вас улюблені сімейні заходи? Уїлл та його брат, Аллен, люблять проводити суботи разом з їхньою сім'єю, досліджуючи нові куточки острова Тайвань, де вони живуть.

З інтерв'ю Емі Джейн Левітт

Перед сном ми всією сім'єю читаємо Писання.

Аллену дуже подобається історія про Мойсея та мідного змія. Моя улюблена історія—це коли Господь попереджає Легія, щоб той покинув Єрусалим, і наказує Нефію будувати корабель, і дістатися ним до обіцяної землі.

ФОТОГРАФІЇ ЛІБ'ЯЗНО НАДАНО СІМ'ЄЮ УІЛЛА. ЗА ВИЯТКОМ ВКАЗАНИХ: ФОТОГРАФІЇ ДРАКОНА І МІСЯЧНОГО ПЕЇВІА НАДАНО ІСТОСКОНОТО; ФОТОГРАФІЇ ФУТБОЛЬНОГО МІУЧА ЗРОБЛЕНА ДІЖОНОМ ЛІОКОМ; ФОТОГРАФІЇ ТАЙБЕЙСЬКОГО ТАЙВАНСЬКОГО ХРАМУ ЗРОБЛЕНА УІЛЬЯМОМ ФІЛІДІОМ ХОЛІДМАНОМ

ЩО ВИ РОБИТЕ У ВІЛЬНИЙ ЧАС?

Уїлл: граю в комп'ютерні ігри,
фризбі та футбол

Аллен: читаю книжки, малюю
і ходжу на прогулянки з моїм
дідусем

ЯКІ ВАШІ УЛЮБЛЕНІ КОЛЬОРИ?

Уїлл: помаранчевий

Аллен: усі кольори райдуги

ЯКІ ВАШІ УЛЮБЛЕНІ ТВАРИНИ?

Уїлл: динозаври

Аллен: орангутанги
та жирафи, яких я бачу
в зоопарку

ДАВАЙТЕ ПРОГУЛЯЄМОСЯ!

- Тайвань—це тропічний острів поблизу узбережжя Китаю.
- Більшість людей живуть у великих містах і розмовляють мандаринсько-китайською. Понад 90 відсотків людей є буддистами або даосистами.
- У столиці Тайваню, Тайбеї, є один храм Церкви.

У Тайвані є багато веселих свят і фестивалів. У вересні ми святкуємо фестиваль Місяця. Збираються разом усі члени нашої сім'ї і ми їмо смачне місячне печиво. Це така випічка, де начинкою служить паста з червоних бобів або з насіння лотоса.

У Тайвані ми часто маємо можливість виконувати місіонерську роботу. У школі я намагався навчати свій клас тому, що мені відомо про чесність. Я навчив їх співати пісню Початкового товариства "Будь вірним ти".

Після школи ми з братом йдемо додому з нашим дідусем. Ми виконуємо наші домашні завдання і їмо вечерю з мамою і татом. Моя улюблена їжа—локшина з яловичиною, а в Аллена—смажений рис. Нам також обом подобаються солодощі.

НАША СТОРІНКА

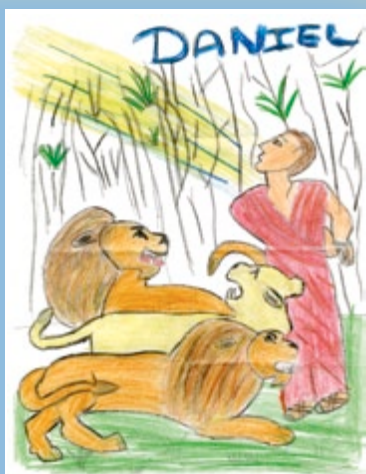
Діти Кастельйонського приходу в Іспанії навчилися в Початковому товаристві молитися, читати і розуміти Писання, а також служити своїм ближнім.

Франсіско П. 4 роки, з Чилі, любить відвідувати сади храму в Сантьяго, Чилі. Він вчиться виступати в Початковому товаристві і завжди молиться. Йому подобається допомагати під час домашніх сімейних вечорів.

Жірдано В. 5 років, Перу

Даниїл, Далі М., 10 років, Мексика

Кейкі М., 5 років, з Бразилії— дуже розумний і кмітливий маленький хлопчик, хоча він не може ходити через церебральний параліч. Йому подобається відвідувати церкву. Йому подобаються гімни і він завжди співає на причасних зборах. Перший вивчений ним гімн— це "Я Божеє дитя". Кейкі дарує свою любов, любить говорити компліменти і є великим благословенням для його сім'ї.

Я хочу поділитися своїм свідченням. Я знаю, що Бог живе, що Він чує наші молитви й відповідає на них, якщо у нас є віра. Я знаю, що Ісус Христос любить нас, і я знаю, що Книга Мормона істинна.

Еліза Ф., 11 років, Бразилія

Я б хотіла поділитися тим, що відчувала у день свого хрищення. Коли я спускалася сходами у купіль для хрищення, то відчула голос, який всередині мене промовив: "Пауло, ти робиш те, що вірно". Я була дуже щаслива охриститися!

Паула Г., 9 років, Аргентина

Наша відповідь

Татіана Агуеро

Ґрунтується на справжніх подіях

“Він явить вам правду про це силою Святого Духа” (Мороній 10:4).

Я все ще пам’ятаю той перший раз, коли побачила двох чоловіків на порозі нашого дому в Перу. Вони були вдягнені у білі сорочки й краватки і були такі високі! Їхні посмішки, здавалося, випромінювали тепло.

“Мабуть вони хороші”,—подумала я. Мої батьки очевидно вважали так само, оскільки невдовзі місіонери вже часто відвідували нашу домівку.

Мені подобалося слухати місіонерів і я завжди відчувала, що вони кажуть правду.

“Хіба ти не хочеш христитися, мамо?”—якось я запитала свою маму.

Вона усміхнулася. “Хочу. Але я хочу христитися з вашим батьком”.

Я кивнула. Мені було дев’ять років—достатньо, щоб христитися. Але я теж хотіла христитися з моїм батьком, а він не був упевнений, що вірить у те, чого навчали місіонери.

“Продовжуй молитися і цей час прийде”,—сказала мама, наче вона вміла читати мої думки.

Я знала, що місіонери запросили мого батька виконати запрошення,

яке міститься в кінці Книги Мормона—запитати у Бога із щирим серцем, чи євангелія істинна. Тому одного вечора я вирішила допомогти своєму батькові виконати це. Я спитала його, чи не могли б ми помолитися разом, як нас попросили місіонери. Ми зайшли у мою кімнату і стали на коліна. Він запитав мене, хто мав промовити молитву.

“Скажи ти, будь ласка”,—сказала я.

Мій батько почав молитися Небесному Батькові. Коли він запитав, чи треба нам христитися, нас огорнуло почуття любові та миру. Воно було таким сильним, що на хвилину мій батько перестав молитися. Ми знали, що нам треба охриститися.

Я ніколи не забуду очі мого батька після того, як він закінчив ту молитву.

“Ми отримали нашу відповідь”,—прошепотів він, обійнявши мене.

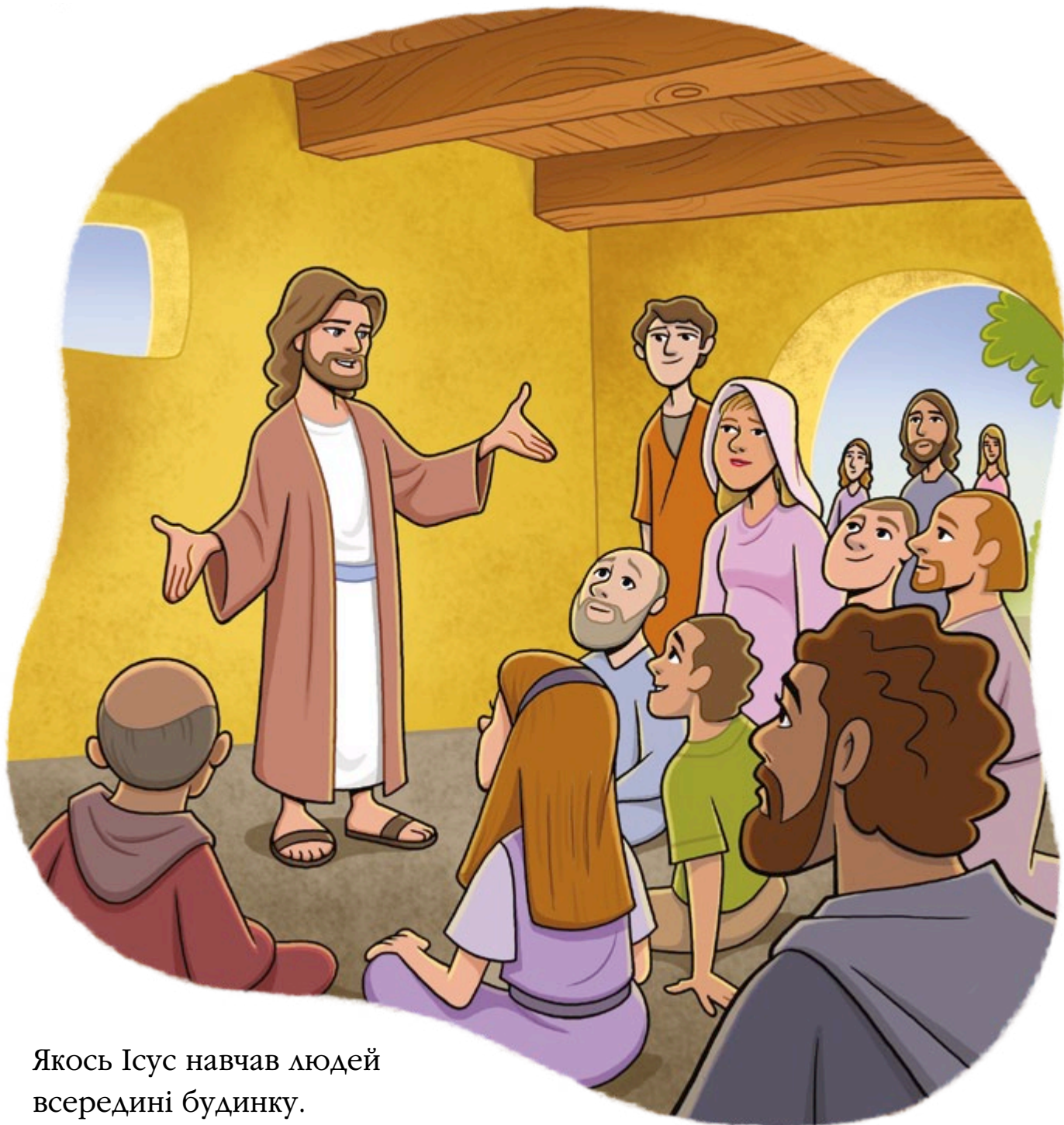
Я усміхалася, уткнувши голову в його плече. Святий Дух дав нам можливість пізнати істину (див. Мороній 10:5). ■

*Проста молитва
змінює мою сім’ю
назавжди.*

Ісус зцілює хворого

Марко Мей
З Лука 5:17–25

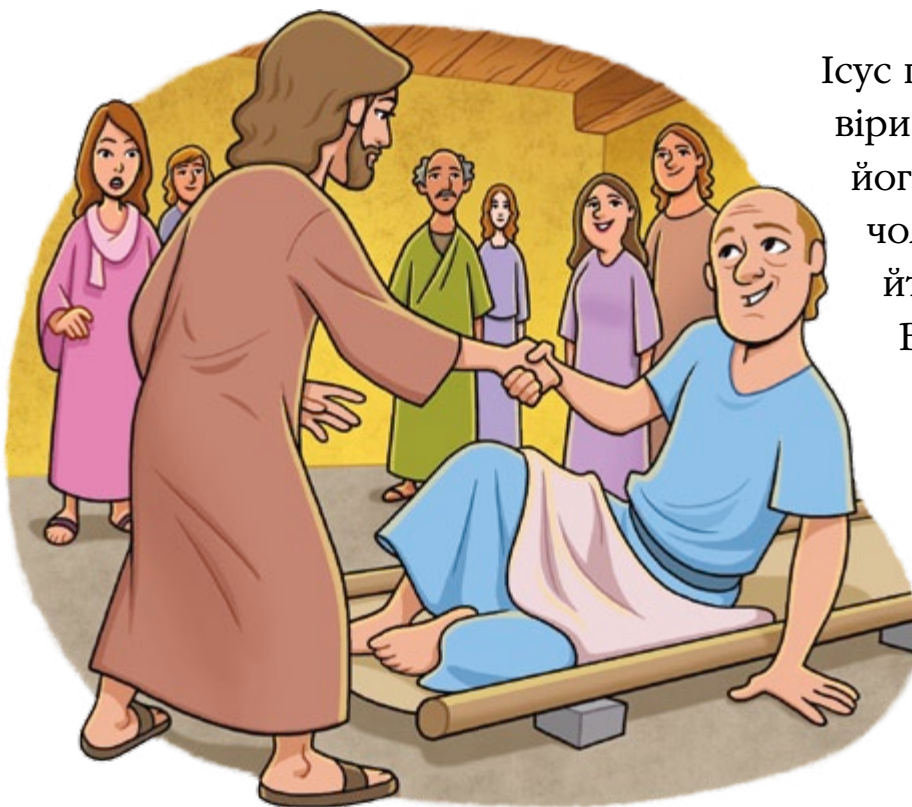

Якось Ісус навчав людей
всередині будинку.

А ззовні знаходився чоловік, який не міг ходити. Його друзі принесли його до будинку, щоб Ісус міг його зцілити. Але будинок був занадто переповнений, тому його друзі не змогли внести його всередину.

Друзі чоловіка занесли його на дах будинку. Потім вони зробили в даху дірку. Вони спустили чоловіка разом з його ліжком у будинок, щоб Ісус міг його побачити.

Ісус побачив, як багато віри було в чоловіка і його друзів. Він сказав чоловікові встати і йти. Чоловік встав. Він знову міг ходити. Піднявши своє ліжко, він пішов додому щасливим.

Того дня Ісус Христос показав Свою велику силу, зціливши чоловіка. Він хотів, щоб люди знали, що у Нього була сила робити багато чудових речей. ■

Не потрібно
плисти невідомими морями або
подорожувати
НЕВІДОМИМИ дорогами, щоб знайти істину. Люблячий Небесний Батько склав план нашої подорожі і дав надійного провідника, яким є **ПОСЛУХ.**

Президент Томас С. Монсон

З генеральної конференції, квітень 2013 р.

БЛАГОДАТЬ ДЛЯ МАТЕРІ КАЧКИ І ДЛЯ МЕНЕ

Роузі Кауфман

Якось навесні пополудні, я пакувала в машину речі, щоб підготуватися розвозити п'ятеро моїх дітей на різні гуртки і тренування і забирати їх звідти. Коли я заносила сумки із взуттям для футболу і з усім необхідним для танців, то помітила, як тротуаром нашого приміського району перевальцем йшла качка і з нею її виводок.

Я спостерігала, як вона почала переходити дорогу. На жаль, вона обрала переходити дорогу шляхом, який пролягав над ґратами водостоку, і коли вона їх перейшла, її дитинчата пішли за нею. Четверо з її каченят безпорадно провалилися крізь ці ґрати.

Коли матір дісталася іншого боку, вона побачила, що десь поділися кілька її каченят і лише чула їхній переляканий писк. Не розуміючи, у чому полягала її помилка, вона повернулася, знову пройшовши над ґратами водостоку і загубивши ще двох. Із жахом і певною відразою до її нерозумності, я підійшла до ґрат, щоб спробувати їх підняти. І хоча я намагалася з усіх сил, ґрати ледь зрушилися, а я спішила, бо мала вчасно забрати одну свою дитину.

Подумавши, що я допоможу виправити цю ситуацію трохи пізніше, коли не буде такого поспіху, я заскочила в машину, самовдоволено пробурмотівши: “Вона не заслуговує бути матір'ю”.

Протягом наступних півтори години я припустилася багатьох притаманних мені

*Так само як і
мама качка,
я іноді не досягаю потрібної планки.
І саме тоді
втручається
Спаситель.*

помилки у вихованні дітей. Це були помилки, про які я дуже багато просила пробачення і в моїх дітей, і в мого Небесного Батька. Кожного разу я приймала рішення поводитися краще і не піддаватися цим слабкостям знову. Коли я нагримала на свою дитину за те, що та дражнила іншу дитину, мої ж слова голосно пролунали в моїй голові: “Вона не заслуговує на те, щоб бути матір'ю”.

Раптом я відчула величезне співчуття до тієї матері качки. Вона намагалася жити в світі, керуючись отриманими нею інстинктами, так само як і я. Але іноді тих інстинктів було просто недостатньо, а страждали від цього саме наші діти.

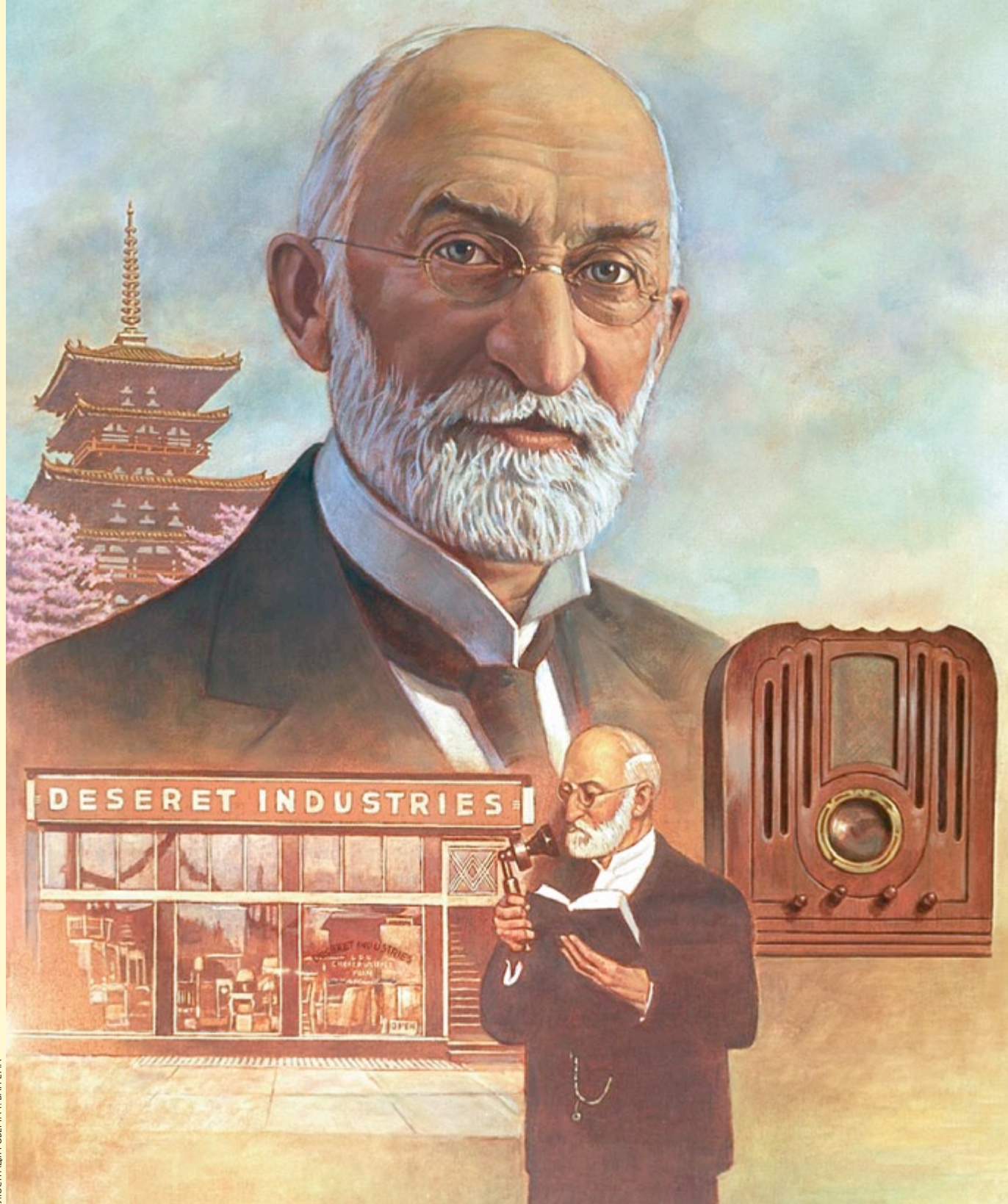
Я вирішила будь-яким способом підняти ґрати і повитягати каченят. Коли я повернула з-за рогу нашої вулиці, то побачила, що зібралася невелика група людей. Мій сусід підняв ґрати, заліз у каналізаційний тунель, і обережно виймав каченят, даючи їм безпеку. Перелякані пташенята намагалися знайти свою матір, яка нервово походжала у кущі неподалік. Вона не просила про допомогу, але мій сусід втрутився, коли її захисту було просто недостатньо. Мене охопили сильні почуття, я подумала, що Спаситель робив те саме для мене і моїх дітей.

Іноді ми не досягаємо певного стандарту, навіть коли маємо найкращі наміри і стараємося з усіх сил. Однак “достатньо [Спасителевої] благодаті для всіх людей, які упокорюються перед [Ним]” (Етер 12:27). Мене утішає усвідомлення того, що мої недоліки не зруйнують моїх дітей, і що вони отримають любов, мир, розуміння і милість від нашого Спасителя. Він нас “не залишить”¹ і Він бажає, щоб моя сім'я і я були успішними. Наші недоліки не будуть визначальними, коли ми будемо смиренними і поруч з нами буде Господь. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

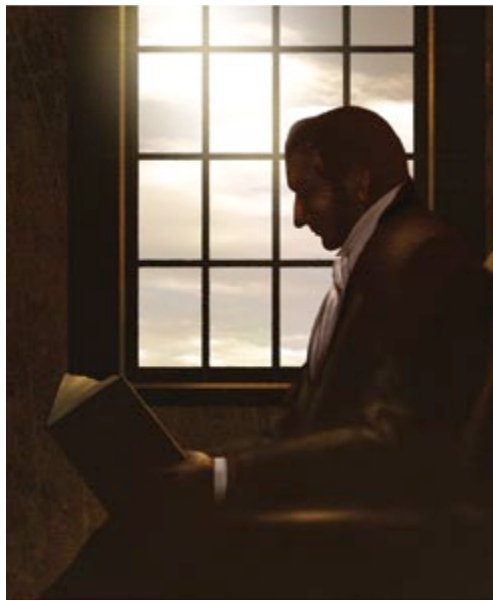
ПОСИЛАННЯ

1. “Як відшукать мені втіху і спокій?” *Гімни*, № 129.

ГЕБЕР ДЖ. ГРАНТ

Гебер Дж. Грант організував першу в **Японії** місію і очолив її. Він був Президентом Церкви, коли Церква почала використовувати **радіо** для трансляцій виступів. Коли під час Великої депресії членам Церкви потрібна була допомога, Президент Грант створив програму благополуччя Церкви, включаючи **Дезерет Індастріз**. Ця організація продовжує збирати речі і продавати їх або дарувати нужденним.

“Ми повинні усвідомити, що Господь звертатиметься до нас через Духа у Свій час і у Свій спосіб,—пише старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів.—Багато людей не розуміють цього принципу. Вони вважають, що коли вони готові і коли їм це зручно, вони можуть звернутися до Господа і Він негайно відповість, саме у такий спосіб, як вони вимагають. Одкровення так не приходить”. Щоб прочитати більше про те, як приходить одкровення, див. статтю “У Його належний час, у Його належний спосіб”, на с. 24.

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ

